ΤΟΠΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΝΕΑΣ ΜΑΚΡΗΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, τετραμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Δεσποίνης Ζαμπάκη, Ἀντιγόνης Γεωργαλίδου, Παντελῆ Χατζηπαναγιώτου καὶ Γεωργίου Παναγῆ, μετέβη τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς Νέαν Μάκρην, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἥτις θὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸν Σύλλογον ἐν Νέᾳ Μάκρῃ, συμφώνως πρὸς σχετικὴν διάταξιν τοῦ Καταστατικοῦ.

Κατὰ τὴν ἄνω ἡμέραν, Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π.μ. προσῆλθον εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Μάκρῃ, Δημοτικὸν Σχολεῖον οἱ κάτωθι ἐν Νέᾳ Μάκρῃ ἐγκατεστημένοι πατριῶται μας.

1) Νικήτας Χατζηεμμανουὴλ
2) Νικόλαος Κούρτης
3) Λάζαρος Πασβάγκας
4) Θεοφάνης Παυλίδης
5) Ἠλίας Ταχτατζῆς
6) Δημήτριος Ζαγκίνης
7) Ἀντώνιος Χατζηεμμανουὴλ
8) Μιχαὴλ Μάλλης
9) Μιχαὴλ Καλλιντζῆς
10) Λουΐζος Καρατζᾶς
11) Χρῆστος Βαλασίου
12) Παναγιώτης Χατζηεμμανουὴλ
13) Δημοσθένης Δαμιανὸς
14) Ἀντώνιος Πασβάγκας
15) Δημήτριος Κούκης
16) Μιχαὴλ Χατζηεμμανουὴλ
17) Ἐμμανουὴλ Μαυρῖκος
18) Νικόλαος Καραγεωργίου
19) Ἀθανάσιος Λαγάκης
20) Μιχαὴλ Τσακιργιάννης
21) Βέρα Δαμιανοῦ

Λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἰατρὸς κ. Παντελῆς Χατζηπαναγιώτου, ἀνέφερεν ἐν συντομίᾳ τὰ τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο προκατόχων Συλλόγων εἰς τὸν νέον τοιοῦτον, ἀναπτύξας τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις αὐτοῦ, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὁποίων, ἐτόνισεν, εἶναι ἡ συμπαράστασις ὅλων τῶν ἁπανταχοῦ εὑρισκομένων πατριωτῶν μας.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ κ. Νικόλαος Καραγεωργίου ηὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τῶν ἐν Νέᾳ Μάκρῃ πατριωτῶν μας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν δύο Συλλόγων, ὑποσχεθεὶς ὅτι, τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ καταβάλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ βοηθήσουν τὸ ἔργον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁμιλιῶν, ἐξελέγη διὰ βοῆς ἡ Ἀντιπροσωπευτικὴ Ἐπιτροπή, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κάτωθι προσώπων:

Νικολάου Καραγεωργίου, Νικολάου Κούρτη, Νικήτα Χατζηεμμανουήλ, Βέρας Δαμιανοῦ καὶ Μιχαὴλ Καλλιντζῆ.

ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Κατόπιν ὑποβληθείσης αἰτήσεως πρὸς τὸν Σύλλογόν μας, τοῦ βαρέως ἀσθενοῦντος καὶ ἀπόρου Συμπατριώτου μας κ. Χατζημανώλη Γεωργίου κατοίκου Δραπετσῶνος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀριθ. 56, ἐπεσκέφθη τοῦτον κατ' οἶκον ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Ἰατροφαρμακευτικοῦ μας Τμήματος καὶ Σύμβουλος, Ἰατρὸς κ. Χατζηπαναγιώτου Παντελῆς. Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ σοβαρὸν τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸ οἰκτρὸν τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως, εἰσήγαγε τοῦτον ἐντελῶς δωρεὰν καὶ ἐντὸς συντομωτάτου χρονικοῦ διαστήματος, ἤτοι τὴν 8.10.60 εἰς τὸ Νευρολογικὸν Τμῆμα τοῦ Νοσοκομείου «Εὐαγγελισμὸς Ἀθηνῶν» καὶ ἐχορηγήθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του παρὰ τοῦ Συλλόγου μας οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις.

Ἐπίσης εἰς τὸν ἐν Νέᾳ Μάκρῃ διαμένοντα συμπατριώτην μας κ. Χατζηεμμανουὴλ Νικήταν, κατόπιν αἰτήσεώς του πρὸς τὸν Σύλλογόν μας, ἐξησφαλίσθησαν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κ. Χατζηπαναγιώτου καὶ πάλιν, τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα διὰ τὴν θεραπείαν τῆς συζύγου του.

ΤΟΠΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΟΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν ἐκλογὴν τοπικῶν ἐπιτροπῶν, τῆς Δραπετσῶνος, τὴν 9ην Ὀκτωβρίου, μετέβησαν εἰς τὴν Πειραϊκὴν αὐτὴν συνοικίαν, ὅπου μένουν τόσοι πατριῶται, ὁ Πρόεδρος κ. Μιχ. Σαράφης καὶ τὰ μέλη κ. Παντελῆς Χατζηπαναγιώτου, κ. Χρυσούλα Βράτου καὶ κ. Γεώργιος Παναγῆς οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνήργησαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ὅπως ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον πρακτικόν:

Πρακτικὸν Συγκεντρώσεως μελῶν

. Συλλόγου Μακρηνολιβισιανῶν

Δραπετσῶνος.

Σήμερον τὴν 9ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π.μ., συνεκλήθη ἐν Δραπετσῶνι καὶ εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ κ. Θ. Μαυρίδου, συγκέντρωσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Μακρηνολιβισιανῶν εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως τῶν Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν κ. Μιχ. Σαράφης καὶ τὰ μέλη αὐτῆς κ.κ. Χατζηπαναγιώτου Παντ., Βράτσου Χρυσούλα καὶ Παναγῆς Γεώργιος, μὲ σκοπὸν τὸν διορισμὸν ἀντιπροσωπευτικῆς ἐπιτροπῆς, συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἑνώσεως.

Μετὰ σύντομον ἀνάπτυξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ διορισμοῦ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου κ. Σαράφη καὶ τοῦ κ. Παντελῆ Χατζηπαναγιώτου, ἡ συγκέντρωσις προέβη διὰ βοῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν ὀκταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἀποτελεσθείσης ἐκ τῶν κ.κ.:

1) Φωτιᾶ Ἠλία,
2) Χασάπη Ἀναστασίου,
3) Ἀρετῆ Γεωργίου,
4) Μώρου Βέρας,
5) Γεωργίου Ἀμαλίας,
6) Παντελῆ Νικολάου,
7) Μεσσία Βαρβάρας,
8) Χατζηνικολάου Ἀντωνίου.

Κατόπιν δὲ προτάσεως τῆς Ὁλομελείας τῆς συγκεντρώσεως, ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Δραπετσῶνος πλαισιωθῇ δι' ἄλλων μελῶν, προερχομένων ἐκ Ταμπουρίων καὶ Εὐγενίας, ἤτοι ἐκ τῶν κ.κ. Λουκᾶ Ἀλικάρη καὶ Χατζηπέτρου Δημητρίου.

Μετὰ ταῦτα, ἡ Ἐπιτροπὴ προέβη εἰς τὴν ἐγγραφὴν ὡρισμένων μελῶν μὴ ἐγγεγραμμένων μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς καταλόγους τῆς Ἑνώσεως καὶ εἰς τὴν εἴσπραξιν συνδρομῶν ἐφημερίδος κλπ. τοῦ Συλ/γου. Μεθ' ὃ ἡ συνεδρίασις διελύθη.

Ἐν Δραπετσῶνι τῇ 9.10.1960

Ὁ Πρόεδρος
ΜιΧ. ΣΑΡΑΦΗΣ

Τὰ Μέλη
ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΤ.
ΒΡΑΤΣΟΥ ΧΡΥΣΟΥΛΑ
ΠΑΝΑΓΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΣΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ βοηθήσῃ τὰ μέλη του ν' ἀποκτήσουν ἕνα οἰκόπεδον διὰ μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν μετ' ἀρκετοῦ χώρου διὰ κῆπον

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας ποὺ ἔλαβεν ὁ Σύλλογος εἰς τὸ βραχὺ διάστημα τῆς θητείας του καὶ ἐλπίζει νὰ τὴν φέρῃ σύντομα εἰς πέρας.

Πρὸς τοῦτο γίνονται διάφορες βολιδοσκοπήσεις καὶ ἐπισκέψεις εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Ἀττικῆς πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ὡραιοτέρας τοποθεσίας καὶ ἀγορὰν τῶν καταλλήλων γαιῶν. Μόλις δὲ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ θὰ συγκληθῇ Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἔγκρισις τοῦ Καταστατικοῦ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Τὸ σχετικὸν Καταστατικὸν Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ ἐκπονεῖται ἀπὸ νομομαθεῖς πατριώτας.

Ἐκ τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν ποὺ προσφέρονται πρὸς ἀγορὰν ἐπικρατεστέρα φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἡ περιοχὴ παρὰ τὸ Μετόχι Ν. Μάκρης διὰ συναισθηματικοὺς λόγους. Εἶναι ἕνα ὡραιότατο μέρος πάνω ἀπὸ τὴ Ν. Μάκρη πευκόφυτον. Τὰ κτήματα ἀνήκουν εἰς πατριώτας μας τῆς Ν. Μάκρης μετὰ τῶν ὁποίων διαπραγματευόμεθα τὴν ἀγοράν. Ἐκεῖ ὀνειρευόμεθα νὰ ἱδρύσωμεν ἕνα Νέον Λιβίσιον ἄνωθεν τῆς Μάκρης Ἔχομεν προσφορὰ ἀπὸ ἄλλα μέρη ἐξ ἴσου ὡραῖα καὶ μὲ πιὸ συμφέροντες ὅρους ἀλλὰ ἴσως τελικῶς, νὰ καταλήξωμεν εἰς τὰ κτήματα Ν. Μάκρης ἀπὸ καθαρῶς, συναισθηματικοὺς λόγους ὅπως ἀναφέρομεν καὶ ἀνωτέρω.

Ἐλπίζομεν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου νὰ εἶναι ὁ Σύλλογος εἰς θέσιν νὰ κάνῃ ὁριστικὰς ἀνακοινώσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόσον σοβαροῦ θέματος.

ΑΤΥΧΗ ΜΑΝΑ

Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος

Τὸ ρωλόγι τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς κτυποῦσε μεσημέρι, καὶ ἡ κανονιὰ ποὖρριξε τὸ βαπόρι ἦρθε σὰν ἀντίκτυπος, σὰν ἠχώ, στὸ κτύπημα τῆς καμπάνας, ὅταν ἡ γρηοῦλα λουσμένη κυριολεκτικὰ στὸν ἱδρῶτα καὶ κουρασμένη, στεκόντανε ὄξω ἀπὸ τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τοῦ Παρθεναγωγείου, ποὺ στὸ ἀπάνω μέρος της, σὰν οἰκόσημο ἁπλωνόντανε μιὰ ταμπέλλα ἄσπρη μὲ γαλανὰ γράμματα καὶ μὲ δυὸ κόκκινους σταυροὺς ζουγραφισμένους στὶς ἄκρες της.

«Δ΄. Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖον Σμύρνης».

Ἕνας στρατιώτης, ἀκουμπισμένος στὸ τοῖχο, ἤτανε φρουρός. Σ' αὐτὸν προχώρησε ἡ γρηοῦλα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ μπῇ μέσα γιὰ νὰ δῇ τὸν διευθυντή. Ὁ στρατιώτης δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ γιατὶ εἶχε τέτοιες διαταγὲς κ' ἡ γρηοῦλα ἐπέμενε καὶ τὸν παραλοῦσε σχεδὸν κλαίοντας. Ξαφνικὰ τὴν παραμέρησε πρὸς τὰ πίσω καὶ σήκωσε τὸ ὅπλο του χαιρετώντας. Ἕνας ἀξιωματικὸς περνοῦσε. Ἀντελήφτηκε τὴν κίνησι τοῦ φρουροῦ καὶ βλέποντας τὴν γρηοῦλα ποὺ στεκόντανε ἀκίνητη καὶ σὰν πεθαμένη ἀπὸ τὴ κούρασι, τὸν ρώτησε, ποιὰ ἤταν καὶ τί ἤθελε. Ἑτοιμαζόντανε νὰ ἀπαντήσῃ μὰ ἡ γρηοῦλα τὸν πρόλαβε...

—«Ἄστε με νὰ μπῶ μέσα, ἔρχουμαι ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ἔχω τὸ γυιό μου στρατιώτη κ' ἦρθα ἐπίτηδες νὰ τὸν δῶ. Ξόδεψα ὅτι εἶχα στὸ ταξεῖδι μου, δὲν ἔχω ποῦ νὰ πάω, ἄστε με νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ τὸ βράδυ, δὲν θέλω τίποτε ἄλλο... κ' ἀρχίνησε τὰ κλάμματα σκύβοντας νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι του. Ὁ ἀξιωματικὸς συγκινημένος ἔσκυψε καὶ τὴν σήκωσε...

—«Μὴ κλαῖς, κυρά μου, ἔλα μέσα νὰ μιλήσουμε μαζὺ στὸ διευθυντή, κάτι θὰ γείνει καὶ γιὰ σένα, μὴ κλαῖς, καὶ τὴν τράβηξε μέσα. Ἀκουμπισμένη στὸ χέρι του, περπατοῦσε σκυφτὴ κρατώντας μὲ τἄλλο της χέρι, ἕνα μαντῆλι ποὺ μ' αὐτὸ σφούγγιζε τὰ μάτια, ποὺ ἀκράτητα δάκρυα τρέχανε, τρέχανε...

Καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του ὁ διευθυντὴς ἔγραφε. Ἤτανε ἕνας ἡλικιωμένος γεροντάκος, κ' ἡ φυσιογνωμία του φανέρωνε τὴ καλωσύνη του, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ ἡ αὐστηρότητα τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ καθήκοντος του, κάτω ἀπὸ τὴ χακὶ ἐκείνη φορεσιά. Ὁ κρότος τοῦ κτυπήματος τῆς πόρτας, τὸν ἔκανε νὰ ἀφήσῃ τὴ πέννα του. Ἕνα ξερὸ «ἐμπρὸς» καὶ ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε, ἀφίνοντας νὰ περάσῃ μέσα ἕνας ἀξιωματικὸς κ' ἡ γρηοῦλα. Μείνανε κάμποση ὥρα μέσα. Ὅταν ξανάνοιξε ἡ πόρτα ἡ γρηὰ δὲν ἔκλαιγε πιά. Ὁ πόθος της πραγματοποιήθηκε. Θἄμενε κεῖ μιὰ-δυὸ μέρες ὥσπου νἄπαιρνε καμμιὰ εἴδησι ἀπὸ τὸ γυιό της, κ' ἡ χαρά της αὔξανε περισσότερο, ὅσο συλλογιζόντανε, πῶς ὁ διευθυντὴς πῆρε σημείωσι τῆς σύστασης τοῦ παιδιοῦ της, καὶ θὰ φρόντιζε. Τῆς δώσανε ἕνα μικρὸ δωματιάκι, ποὺ μέσα βάλανε ἕνα κρεββάτι στρατιωτικό. Μόλις ἔμεινε μόνη ἔπεσε κουρασμένη καὶ γλήγορα ὁ ὕπνος τὴν πῆρε...

Θἄτανε ἔξη βραδυνὸ ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της. Κύτταξε γύρω της καλά, καλά, τῆς φάνηκε πῶς ὀνειρευόντανε, καὶ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ τί γείνηκε. Θόρυβος αὐτοκινήτων, πατήματα γλήγορα, κι' ὁμιλίες τὴν ἔκαναν νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις της. Σηκώθηκε καὶ μὲ γληγοράδα νέου κοριτσιοῦ, ἔσιαξε τὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα μισοάνοιξε τὴν πόρτα καὶ κύτταξε φοβισμένα τὸ διάδρομο. Στρατιῶτες μὲ μπλοῦζες ἄσπρες καὶ μαβιές, νοσοκόμες, ἀξιωματικοί, ἄλλοι στρατιῶτες πάλι μὲ μόνο ἔχοντας στὸ ἀριστερό τους χέρι μιὰ ταινία ἄσπρη μὲ κόκκινο σταυρὸ στὴ μέση, ἀνεβοκατέβαιναν ἀδιάκοπα κουβαλόντας πάνω σὲ φορεῖα πληγωμένους. Ἔμεινε κεῖ στὴ θέσι της, ἀκίνητη καὶ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴν κίνησι.. Τὰ μάτια της παίζανε ἀδιάκοπα καὶ προσπαθοῦσε νὰ γνωρίσῃ μέσα σ' ἐκείνους κανένα γνωστό της. Ἡ ὥρα περνοῦσε, σὲ λίγο ὁ θόρυβος σταμάτησε, τ' αὐτοκίνητα πιὰ δὲν ἀκούγουνταν. Τὰ φορεῖα ἔπαψαν, καὶ μόνο οἱ νοσοκόμες μέσα στὶς ἄσπρες μπλοῦζες των, σὰν σκιὲς ἀγγέλων, μπαινόβγαιναν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς θαλάμους κουβαλώντας διάφορα πράγματα. Ἡ ἡσυχία εἶχε πάλι ξαναγυρίσει μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο τοῦ πόνου. Γεμάτη ἀπὸ περιέργεια καὶ φόβο, ἄνοιξε καλλίτερα τὴν πόρτα της καὶ βγῆκε ὄξω. Προχωροῦχε πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν της, κ' ἔτσι ἔφθασε πρὸς σ' ἕνα μεγάλο θάλαμο. Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ βασίλευε σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, ποὺ διακοβόντανε κἄποτε-κἄποτε ἀπὸ κανένα βογγητό, γιὰ καμμιὰ κραυγὴ πόνου. Τὸ λίγο φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν, ἔδινε κι' αὐτὸ μιὰ περισσότερη ὠχράδα στὶς κουρασμένες φυσιογνωμίες τῶν κορμιῶν ποὺ πλαγιάζανε πάνω σὲ κρεββάτια μὲ ὁλόασπρα σεντόνια, ποὺ βαλμένα σὲ ἴσια γραμμή, εἴχανε τὴν ἴδια κανονικὴ ἀπόσταση τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Ἡ γρηοῦλα στάθηκε λιγάκι κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴ τολμώντας νὰ προχωρήσει, καὶ μπροστὰ ἀπ' τὰ θολωμένα μάτια της, περάσανε εἰκόνες, εἰκόνες... κ' εἶδε μανάδες ποὺ κλαίγανε γιὰ τὰ παιδιά τους, κ' εἶδε μανάδες ποὺ σκούζανε γιὰ τοὺς ἄνδρες τους... κ' εἶδε... κ' εἶδε, κ' ἄλλες... ἄλλες... κ' ἀποφασιστικά, κάνοντας ἕνα κίνημα, σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἐφιάλτες ποὺ τὴν περιτριγυρίζανε, μπῆκε μέσα...

Τώρα σκυμμένη μπρὸς σὲ κάθε κρεββάτι προσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ τὰ ἡλιοκαμένα καὶ μαυρισμένα ἀπ' τὴ κούρασι ἐκεῖνα πρόσωπα, ἀγνώριστα κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ γένεια καὶ μαλλιά. Καὶ στὸ κάθε σκύψιμό της, ἡ καρδιὰ κτυποῦσε δυνατά, σὰν νἄθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι της. Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα κ' ἑτοιμάζονταν νὰ βγῇ ὄξω, ἀφοῦ πρώτερα ἐπισκέφτηκε ὅλα τὰ κρεββάτια, ὅταν ἕνα δυνατὸ βογγητὸ τὴν ἔκανε νὰ στρέψῃ πίσω. Κάτω κεῖ, σὲ μιὰ γωνιά, τὸ σεντόνι ἑνὸς κρεββατιοῦ μόλις κουνιόνταν. Μὲ βήματα σιγανὰ πλησίασε τὸ κρεββάτι κ' ἔσκυψε πάνω στὸν τραυματία ποὺ βογγοῦσε ἀπὸ τὸν πόνο. Ἀνασήκωσε λιγάκι τὸ σκέπασμα. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε, στὴν ἡσυχία τοῦ θαλάμου καὶ ἡ γρηοῦλα σοργιάστηκε πάνω στὸ κρεββάτι σὰν κουφάρι. Νοσοκόμες, ξεπρόβαλαν ἀπὸ τὴν πόρτα. Σήκωσαν τὴν γρηοῦλα κ' ἀναίσθητη, τὴν πῆγαν στὸ δωμάτιό της.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα, μιὰ νεκροφόρα κ' ἕνα ἁμάξι στεκόντανε ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου. Δυὸ στρατιῶτες μεταφέρανε κ' ἔβαλαν μέσα στὴ νεκροφόρα μιὰ κάσσα σκεπασμένη μὲ τὴν σημαία ποὺ κλοῦσε ἕνα νεκρὸ συνάδελφο τους. Ὁ φρουρὸς ἔδωκε τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ στὸν παληὸ συμπολεμιστή του. Ὁ παππᾶς ἀνέβηκε καὶ κάθησε μέσα σ' ἕνα μικρὸ χώρισμα, σὰν δωματιάκι, ποὔτανε πίσω ἀπὸ τὸν νεκροπομπό, ποὺ κτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ καμτσίκι τἄλογα... Ξοπίσω ἀπὸ τὰ παραθύργια τῆς κλειστῆς ἅμαξας, μόλις διακρίνουνταν ἡ σκιὰ τῆς γρηοῦλας, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀδελφὲς τῆς παρηγοριᾶς, κ' ἀπὸ τὰ στεγνωμένα χείλη της, σὰν πνοὴ ἑτοιμοθάνατη μόλις ἀκούονταν, τὰ πονεμένα λόγια...

«Παιδί μου... παιδί μου...»

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΜΑΚΡΗΝ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων κατοίκων Ν. Μάκρης, ὅτι ἡ ἐφημερὶς ΛΙΒΙΣΙ διώρισε ἀντιπρόσωπόν της εἰς Ν. Μάκρην τὸν κ. ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Ὁ συμπολίτης μας κ. Καραγεωργίου θὰ διανέμῃ τὴν ἐφημερίδα καὶ θὰ ἐνεργῇ ἐγγραφὰς συνδρομητῶν εἰσπράττων τὰς σχετικὰς συνδρομάς, κατέχων διπλότυπον στέλεχος ἀποδείξεων.

Ὁ κ. Καραγεωργίου εἶναι ἐπίσης ἐξουσιοδοτημένος ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου νὰ ἐνεργῇ ἐγγραφὰς μελῶν καὶ νὰ εἰσπράττῃ συνδρομάς.

Παρακαλοῦνται οἱ πατριῶται μας κάτοικοι Ν. Μάκρης νὰ τὸν διευκολύνουν εἰς τὸ ἔργον του.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντες οἱ πατριῶται μας, οἱ ἔχοντες ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις Ὑπουργείων, Τραπέζης, Ι.Κ.Α. κ.λ.π. ὅπως ἀπευθύνονται γραπτῶς εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου. Ὁ Σύλλογος θὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν τακτοποίησίν των καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ λαμβάνουν γνῶσιν διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἢ καὶ δι' ἀλληλογραφίας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως Μακρηνῶν, Λιβισιανῶν, «Η ΜΑΚΡΗ» ἀπέφυγε τὴν ὀργάνωσιν κατὰ τοὺς Μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, ἡμερησίων ἐκδρομῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τοῦ καύσωνος ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶναι μῆνες κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ πλεῖστοι τῶν Πατριωτῶν μας καὶ τῶν φίλων τῆς Ἑνώσεως ἀπουσιάζουσιν εἰς παραθερισμόν.

Ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου ὅμως ἐγκαινιάζομεν, μὲ τὴν πρώτην μας ἐκδρομὴν τῆς 6ης Νοεμβρίου, μίαν σειρὰν ἐκδηλώσεων αἱ ὁποῖαι θ' ἀναγγελθοῦν ἐν καιρῷ.

Ἡ ἑπομένη ἐκδήλωσις τῆς ἐκδρομῆς εἶναι τὸ ρεσιτὰλ τῆς Δίδος Μυρτῶς Δουλῆ τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τιμήσουν ὅλοι οἱ πατριῶται.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. πατριῶται οἱ ἀποστέλλοντες συνεργασίαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος νὰ γράφουν ἀπὸ τὴν μίαν μόνον ὄψιν τοῦ χαρτιοῦ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐανάγνωστα. Ζητοῦμεν κάθε εἴδους λαογραφικὸν ὑλικόν, ἀνέκδοτα, ἱστορίες, ἔθιμα, διηγήσεις, ἀναμνήσεις κ.λ.π.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος θὰ τὰ ταξινομῇ καὶ θὰ τὰ δημοσιεύῃ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ ὡς πολιοῦχον ἅγιον τοῦ Συλλόγου τοὺς Ταξιάρχας εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας Λιβισίου. Ἡ ἑορτὴ θὰ λαμβάνῃ χώραν ἑκάστην πρώτην Κυριακὴν μετὰ τῶν Ταξιαρχῶν.

Διὰ λόγους καθαρῶς τεχνικοὺς ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ τοῦ ἔτους δὲν θὰ ἑορτασθῇ ἐλλείψει τοῦ ἀπαραιτήτου χρόνου διὰ τὴν προετοιμασίαν της.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἐξαίρετος συμπατριώτης μας κ. Νικόλαος Καραβασίλης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐτίμησαν τὸ πανελλήνιον καὶ τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα, ἑώρτασε τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου 1960, τὰ τεσσαράκοντα χρόνια τῆς ἐπιστημονικῆς του σταδιοδρομίας.

Ἡ ἐπέτειος ἑωρτάσθη εἰς κοσμικὸν κέντρον τῆς Κηφισίας, ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν συναδέλφων του, Πειραιωτῶν καὶ Ἀθηναίων.

Τοῦ εὐχόμεθα ὁλοψύχως, νὰ ἑορτάσῃ καὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν αὐτοῦ ἐπέτειον.

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΙΣ ΩΡΟΠΟΝ - Ν. ΛΙΒΙΣΙΟΝ

Πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν πατριωτῶν μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1960

Ἐκκίνησις 8 π.μ. ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας ἔναντι Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς.

ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ ΔΡΧ. 35

Δηλώσεις συμμετοχῆς:

Ἀθῆναι: Μιχ. Σαράφην, τηλ. 30771—5

Πειραιεύς: Παντ. Χατζηπαναγιώτου, Τηλέφ. 462.718

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἑνὸς ἱστορικοῦ μυθιστορήματος ποὺ ἐκτυλίσσεται στὴν ἀρχαία Καρμυλησσὸν (Λιβίσι)

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΑ

τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλολογίας
ΠΑΝΤΕΛΗ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ

Ἕνα θαυμάσιο ἀνάγνωσμα ποὺ ἀποδίδει παραστατικὰ τὴν ζωὴν εἰς τὴν πατρίδα μας κατὰ τὸν πρῶτον Π. Χ. αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἠθικῆς παρακμῆς ποὺ ἔφεραν εἰς τὴν «ἐκεῖθεν τοῦ Αἰγαίου Ἑλλάδα» οἱ Λεγεωνάριοι τῆς Ρώμης.

Κα Πλάτωνα Μουσαίου
Ἰωάν. Δροσοπούλου 204
Ἀθήναι

ΛΙΒΙΣΙ

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΑΚΡΗΝΩΝ ΚΑΙ ΛΙΒΙΣΙΑΝΩΝ "Η ΜΑΚΡΗ„

ΑΘΗΝΑΙ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
1960

ΝΑ ΣΠΑΣΗ Ο ΠΑΓΟΣ

Ἀργά, μὰ σταθερὰ ἀρχίζει νὰ ζεσταίνεται λίγο ἡ καρδιά μας. Ἡ προσπάθεια, οἱ κόποι, καὶ οἱ φροντίδες μας ἄρχισαν νὰ βρίσκουν κάποια ἀνταπόκρισι, λίγη κατανόησι καὶ ζεστασιά.

Δὲν ζητοῦμε πολλὰ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πατριωτῶν, πολὺ δὲ λιγώτερα ἀπ' ὅσα ἐκεῖνοι μᾶς ζητοῦν. Μιὰ συμπαράσταση, ἕνα ἐνδιαφέρον, μιὰ συνδρομὴ μηδαμινή, ποὺ ὅλ' αὐτὰ ἑνωμένα θὰ μᾶς δώσουν τὴ δύναμι νὰ βοηθήσουμε ἄλλους ποὺ βρίσκονται σὲ πιὸ κατώτερη μοῖρα ἀπὸ μᾶς, θὰ μᾶς ἐνθαρρύνουν νὰ ἐπιτύχουμε ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἐτάξαμε γιὰ σκοπό μας.

Μὰ ἡ δυσπιστία κι' ἡ ἀδιαφορία ὀρθώνεται ἀκόμη δυστυχῶς μπροστά μας. Ἄλλοι τὸ κάνουν ἀπὸ μιὰ ἐγωϊστικὴ ἀντίληψι γιὰ τὴν ζωή, ἄλλοι ἀπὸ κακῶς ἐννοούμενη ἀνωτερότητα κι' ἄλλοι γιατὶ νομίζουν πὼς μόνο κάθε νέο ἀποτελεῖ πρόοδο κι' ἡ ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν δὲν βοηθᾶ τὴν ἐξέλιξη ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ξέρουμε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴ φύσι του εἶναι ἐγωϊστὴς κι' ἡ ἀγωγή, ἡ θρησκεία καὶ ἡ μόρφωσι τὸν ἐξελίσσουν σὲ ἀλτρουϊστὴ καὶ κοινωνικό. Οἱ ἰδιότητες ὅμως αὐτὲς ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν κάθε πολιτισμένο ἄτομο δὲν ἀποκτῶνται χωρὶς κάποια θυσία. Κι' ἡ θυσία αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τοῦ νὰ παύσῃ ν' ἀσχολῆται μόνον μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὰ κοινά.

Εἶναι θαυμάσιο πρᾶγμα ἡ κριτική. Δὲν κάνεις τίποτε, δὲν προσφέρεις τίποτε καὶ παρατηρεῖς τὴν δρᾶσι τῶν ἄλλων «ἀφ' ὑψηλοῦ!». Βρίσκεις δὲ τόσο εὔκολα τὰ λάθη ὅταν εἶσαι ἀμέτοχος θεατής! Κρίνεις καὶ ἐπικρίνεις σὰν «ἀνώτερος ἄνθρωπος»!

Μὰ εἶναι «ἀνωτερότητα» αὐτή; Εἶναι μοιραῖο σὲ κάθε προσπάθεια, σὲ κάθε ἀγῶνα, νὰ γίνωνται λάθη. Ἀλλὰ δὲν εἶναι προτιμώτερη μιὰ προσπάθεια, ἔστω καὶ μὲ μερικὰ λάθη, ἀπὸ τὸ τίποτα;

Ἔτσι εἶναι δυστυχῶς μερικοὶ πατριῶτες μας ἀκόμη. Κλεισμένοι στὸν ἑαυτό τους, «στὸ καβοῦκι» τους δὲν ἐννοοῦν νὰ λάβουν μέρος σὲ καμμιὰ κοινὴ ἐνέργεια. Ἀδιάφοροι, παρακολουθοῦν ψυχρά, ἴσως καὶ εἰρωνικά, τὴν δραστηριότητα μερικῶν «τρελλῶν» ποὺ θέλησαν νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὰ κοινὰ ἀπὸ «φιλοδοξία» ἴσως.

Πόσο ὅμως σφάλλουν! Δὲν εἶναι ἡ φιλοδοξία τὸ κίνητρο αὐτῶν τῶν «τρελλῶν». Λίγο - πολύ, ὁ καθένας τους ἔχει πιὰ «φτάσει» κάπου. Δὲν περιμένει ἀναγνώρισι ἢ ἐκτίμησι γιὰ τοὺς κόπους του αὐτούς. Ἀντίθετα, δανείζει ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν προσωπικότητά του στὸν ἀγῶνα.

Ὁ καθένας στὸν τομέα του προσφέρει ὅ,τι μπορεῖ γιατὶ πιστεύει πὼς ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ἀξίζει τὸν κόπο. Ὄχι γιατὶ εἶναι ἄνθρωποι «ἐξωφλημένοι» ποὺ ζοῦν μὲ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ γιατὶ πιστεύουν πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μέλλον χωρὶς ἕνα καλὸ παρελθὸν γνωστὸ καὶ ἀξιοποιημένο. Δὲν ζοῦν μὲ τὶς ἀραχνιασμένες ἀναμνήσεις. Ζητοῦν νὰ φέρουν στὸ φῶς ὅ,τι ἦταν ὡραῖο καὶ καλὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο νὰ βγῇ ἕνα δίδαγμα, μιὰ συγκίνησι, λίγη ἀγάπη.

Ὡς τώρα μᾶς ἐμπόδιζε ὁ χωρισμός. Μὰ τώρα ἔγινε ἡ «Ἕνωσις» τῶν δύο Συλλόγων κι' ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα δὲν στέκεται πιὰ ὅπως κι' ὅλα τὰ προηγούμενα. Γιατί λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀδιαφορία καὶ δυσπιστία ἀκόμη; Θέλετε νὰ βάλετε τὸ χέρι ἐπάνω στὸν «τύπο τῶν ἥλων» ποὺ εἶπε καὶ ὁ Χριστός; Μὰ κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ σύντομα μὲ ἔργα ποὺ δὲν τὰ περιμένετε.

Εἶναι καιρὸς λοιπὸν νὰ «σπάσῃ ὁ πάγος». Νὰ λυώσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ κάθε ἴχνος δισταγμοῦ καὶ νὰ συσπειρωθοῦμε ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ Σύλλογό μας.

ΡΕΝΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

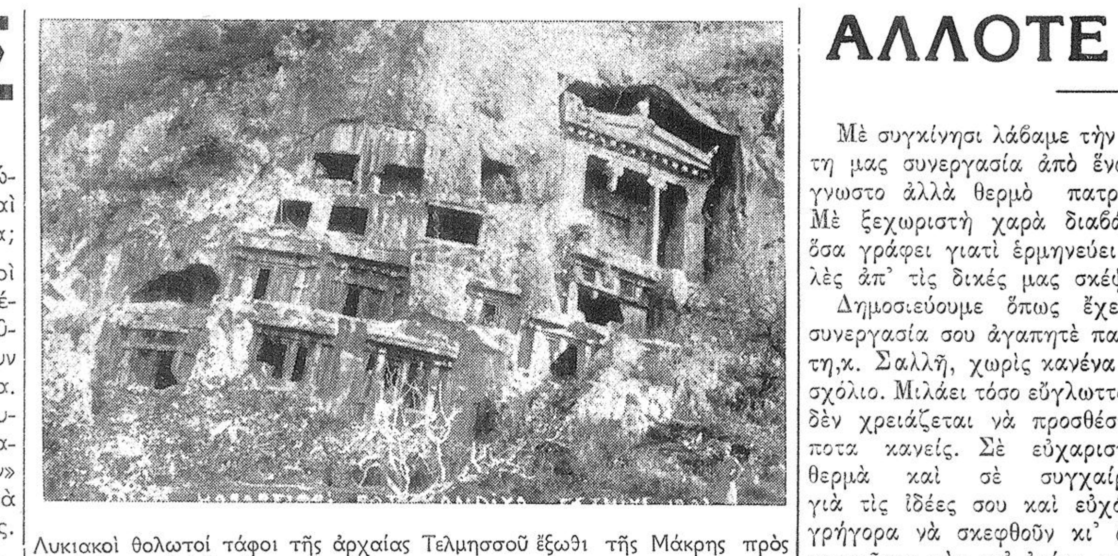

Λυκιακοὶ θολωτοὶ τάφοι τῆς ἀρχαίας Τελμησσοῦ ἔξωθι τῆς Μάκρης πρὸς τὸν δρόμο τοῦ Λιβισίου. (Φωτογραφία Κας Καλλιόπης Μπουγιούκου - Μουσαίου)

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας κατόπιν πιέσεως τοῦ προσφυγικοῦ κόσμου ἠναγκάσθη νὰ τροποποιήσῃ τὸ πρόγραμμά του καὶ ἐπῆρε τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις.

1. Νὰ καταργηθοῦν τὰ κοινωνικοοικονομικὰ κριτήρια καὶ ἡ κρίσις τῶν δικαιουμένων στεγάσεως προσφύγων νὰ γίνεται βάσει τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας.

2. Ὡρίσθη ἡ 31η Ὀκτωβρίου ὡς τελευταία ἡμέρα διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

3. Θὰ δοθῇ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις εἰς τοὺς παραπηγματούχους οἱ ὁποῖοι διαθέτουν ἰδιόκτητον ἄρτιον οἰκόπεδον διὰ νὰ ἀνεγείρουν ὑπ' εὐθύνην των οἰκοδομήν.

Ἐπίσης ἐλήφθη πρόνοια νὰ ἀνεγερθοῦν καταστήματα εἰς τοὺς νέους οἰκισμοὺς τὰ ὁποῖα θὰ παραχωρηθοῦν ἢ θὰ ἐνοικιασθοῦν εἰς πρόσφυγας ἐπαγγελματίας καὶ κατοίκους τῶν συνοικισμῶν αὐτῶν.

Τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι πολὺ εὐεργετικὰ διὰ τοὺς ἀστέγους πρόσφυγας μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ πολλοὶ πατριῶται μας. Ἦτο μία τεραστία ἐπιτυχία τῶν ἰθυνόντων τὰ προσφυγικὰ ζητήματα οἱ ὁποῖοι ἤσκησαν μεγάλην πίεσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας, ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 8ον Παμπροσφυγικὸν Συνέδριον, διὰ νὰ λυθῇ πλέον ὁριστικὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως ὅλων τῶν προσφύγων.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἀστέγων προσφύγων εὑρίσκεται ὁ συμπολίτης μας κ. Ἀντώνιος Τζιζῆς, ὁ ὁποῖος μάχεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διὰ τὰ προσφυγικὰ δικαιώματα. Ὁ κ. Τζιζῆς, κατέχει ὅσο κανεὶς ἄλλος τὰ προσφυγικὰ ζητήματα καὶ οἱ ἀνακοινώσεις του εἰς τὸ Παμπροσφυγικὸν Συνέδριον κατέπληξαν καὶ διεφώτισαν πολλούς.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν κοινωνικοοικονομικῶν κριτηρίων ὁ κ. Τζιζῆς γράφει σχετικῶς, εἰς τὴν ἐφημερίδα του «Προσφυγικὸς Ἀγὼν» μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «...Ὁ καθορισμός, τῶν στεγασθησομένων προσφύγων βάσει κοινωνικο-οἰκονομικῶν κριτηρίων εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τοὺς πρόσφυγας.

Οἱ πρόσφυγες δικαιοῦνται ἀποκαταστάσεως βάσει τῆς προσφυγικῆς (ὡς ἀνταλλαξίμου) ἰδιότητός των. Ἔτσι καθορίζουν οἱ μέχρι τοῦδε κείμενοι νόμοι τοῦ Κράτους. Τὰ κοινωνικοοικονομικὰ κριτήρια δικαιοῦται τὸ Κράτος καὶ πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιῇ μόνον ὅμως ὅταν στεγάζῃ τοὺς πολίτας του, εἴτε γηγενεῖς, εἴτε πρόσφυγας, ἀπὸ λόγους κοινωνικῆς του πολιτικῆς. Τοὺς πρόσφυγας ὅμως, τοὺς δικαιουμένους στεγάσεως, τὸ Κράτος ὑποχρεοῦται νὰ τοὺς στεγάσῃ ἀπὸ λόγους ρητοὺς καὶ σαφοῦς, νομικῆς ὑποχρεώσεώς του. Τί θέσιν λοιπὸν ἔχουν ἐν προκειμένῳ τὰ κοινωνικοοικονομικά του κριτήρια, ὅταν μάλιστα αὐτὰ δύνανται νὰ δώσουν λαβὴν εἰς ἕνα σωρὸ αὐθαιρεσίας τῆς Διοικήσεως τῶν ὁποίων ἔχομεν μακρὰν καὶ πικρὰν πεῖραν;»

Δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς, κανένα σχόλιον ἀφοῦ τόσον εὔγλωττα τὸ ἐξηγεῖ ὁ κ. Ἀντώνιος Τζιζῆς.

Ἀλλὰ ὁ ἐκλεκτός μας συμπολίτης κ. Ἀντώνιος Τζιζῆς εἶναι γνωστὸς διὰ τοὺς ἀγῶνας του διὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς πατριώτας του.

Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς πατριώτας του ἐκδηλώνεται παντοῦ. Εἶναι πάντοτε πρῶτος εἰς κάθε πατριωτικὴν ἐκδήλωσιν, πάντοτε πρῶτος εἰς κάθε προσφορὰν καὶ θυσίαν. Ὅτι δὲ προσφέρει, τὸ δίδει μὲ ἀφιλοκέρδειαν καὶ χωρὶς καμμίαν ὑστεροβουλίαν μὲ μόνην φιλοδοξίαν νὰ βοηθῇ τοὺς πατριώτας του καὶ ἀποτελεῖ ἐξαίρετον παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ὁ Σύλλογός μας μὲ μεγάλην χαρὰν ἐξαίρει τὴν ἐπιτυχίαν του αὐτὴν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας θὰ εὐεργετήσουν καὶ πολλοὺς πατριώτας μας.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸν εὐγνωμονεῖ τόσον διὰ τὰς νέας ὑπηρεσίας του πρὸς τοὺς πατριώτας του ὅσον καὶ διὰ τὴν βοήθειάν του πρὸς τὸν Σύλλογον κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ζωῆς του.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Σύλλογός μας γνωστοποιεῖ ὅτι, οἱοσδήποτε ἄπορος συμπατριώτης μας δύναται νὰ τυγχάνῃ ἰατρικῆς, φαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἐφ' ὅσον ἔχει ἀνάγκην τῇ φροντίδι τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Τμήματος Ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως Συμβούλου ἰατροῦ κ. Παντελῆ Θ. Χατζηπαναγιώτου.

Διὰ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἢ εἰς περίπτωσιν ἐπειγούσης ἀνάγκης ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἰατρεῖον τοῦ κ. Παντελῆ Χατζηπαναγιώτου, ὁδὸς Λαρίσσης 4 (στάσις Ἁγ. Τριάδος Ἀμπελόκηποι) καὶ ὥραν 9 — 11 π.μ. Τηλέφωνον 662 — 623, ἢ εἰς τὸ ἰατρεῖον του Πειραιῶς, ὁδὸς Ἀμαλιάδος 26 (Λιπάσματα) καὶ ὥραν 6 — 8 μ.μ. Τηλέφωνον 462 — 718.

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Χαιρετίζω μὲ ἐνθουσιασμόν, ὡς τυχαῖος ἀναγνώστης τῆς ἐγκρίτου ὑμῶν ἐφημερίδος, τὴν ἔκδοσίν της μὲ τὸν ἐξιδανικευμένο σκοπό, ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ ἐγνωσμένης ἀξίας, διαθέτοντας κῦρος καὶ πλημμυρισμένους ἀπὸ φήμην. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, γνήσια τέκνα, οὐδόλως ἠγνόησαν καὶ οὐδέποτε ἠγνωμόνησαν πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν των πατρίδα, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ πιὸ γλυκὺ περιεχόμενον τῆς σκέψεώς των. Πρωτοπόροι καὶ ἡγήτορες πρὸς στενωτέραν σύσφιξιν, τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν πατριωτῶν των, τὰ μέλη τοῦ παρόντος Δ. Συμβουλίου ὑπὸ τὴν δημιουργικὴν πνοὴν τοῦ Προέδρου αὐτοῦ κ. Μ. Σαράφη, ἐπιδιώκουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀνάμνησιν τῆς πεφιλημένης των Πατρίδος, εἰς ὅσους δὲν ἔχουν σχετικὴν τοι αὐτήν, δηλαδὴ τὴν Νεολαίαν. Ἵνα αὐτὴ ἐμποτισθῇ μέχρι τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας της ἀφθόνως ὑπὸ τῆς πατριωτικῆς ἀλληλεγγύης, τῶν ἁγνῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Πατρίδος των, ἥτις ἐγέννησεν ὄχι ἁπλῶς ἐκλεκτάς, ἀλλὰ ὑπερεκλεκτὰς πνευματικὰς μορφάς.

Πρώτιστον μέλημα τῆς ἐφημερίδος εἶναι ἡ συγκέντρωσις λαογραφικοῦ ὑλικοῦ, ἡ διὰ τῆς δημοσιεύσεως γνωστοποίησις αὐτοῦ καὶ διάσωσις οὕτω τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ σεβαστῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἵνα οὕτω ἐπιτυγχάνεται συχνότερος συγχρωτισμὸς μεταξὺ τῶν πατριωτῶν καὶ ὕστερον ἐν ἀπολύτῳ συμπνοίᾳ νὰ ἐργασθῶσιν ἐποικοδομητικῶς.

Εἶναι ἀλήθεια, καθολικὸν κῦρος ἔχουσα, ὅτι τοῦτο εἶναι ἔργον δυσχερὲς καὶ δυσκολοεπίτευκτον, ποὺ ἀπαιτεῖ ὑλικὰς καὶ πνευματικὰς θυσίας καὶ ἐπιβάλλεται ἅπαντες οἱ «ΜΑΚΡΗΝΟΙ καὶ ΛΙΒΙΣΙΑΝΟΙ» νὰ συμβάλουν ἑνωτικῶς καὶ οὐχὶ διαλυτικῶς εἰς τὸ ρηξικέλευθον ἀλλὰ καὶ ἐπίζηλον ἔργον, βέβαιοι ὄντες, ὅτι οἱ ἡνίοχοι τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἔργου κέκτηνται τὰ προσόντα ἀγαθοῦ ἀνδρός. Ἔχουσιν ὅμως ἀναφαίρετον δικαίωμα νὰ ἐλέγξουν τὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀντιστοίχως ὑποχρεώσεις συμπαραστάσεως καὶ καταβολῆς τοῦ ἀναγκαιοῦντος κόπου καὶ χρηματικῆς συνεισφορᾶς.

Καταφαίνεται ἀριδήλως ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τοῦ δημοσιογραφικοῦ τούτου ὀργάνου καὶ εὔχομαι ὡς ηὐμοιρήσας τυχαῖος καὶ ξένος βεβαίως ἀναγνώστης, ἡ ἀφετηρία του νὰ ἀποτελέσῃ σημαντικὸν σταθμόν, εἰς δὲ τοὺς συμπαθεῖς πλοκάμους της νὰ περιλάβῃ ἅπαντας καὶ τοὺς ἐν παντὶ τόπῳ εὑρισκομένους ἀδελφούς, ὥστε νὰ φθάσουν ἡνωμένοι καὶ ὑπερήφανοι, ἐκεῖ ὅπου τὸ καθῆκον τοὺς προστάζει καὶ τοὺς ἀναμένει ἡ περιστερὰ τῆς ἐπιτυχίας νὰ τοὺς στεφανώσῃ μὲ εὐανθῆ κλάδον ἐλαίας.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Μὲ συγκίνησι λάβαμε τὴν πρώτη μας συνεργασία ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο ἀλλὰ θερμὸ πατριώτη. Μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ διαβάσαμε ὅσα γράφει γιατὶ ἑρμηνεύει πολλὲς ἀπ' τὶς δικές μας σκέψεις.

Δημοσιεύουμε ὅπως ἔχει τὴ συνεργασία σου ἀγαπητὲ πατριώτη,κ. Σαλλῆ, χωρὶς κανένα ἄλλο σχόλιο. Μιλάει τόσο εὔγλωττα ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσῃ τίποτα κανείς. Σὲ εὐχαριστοῦμε θερμὰ καὶ σὲ συγχαίρουμε γιὰ τὶς ἰδέες σου καὶ εὐχόμεθα γρήγορα νὰ σκεφθοῦν κι' ἄλλοι πατριῶται σὰν κι' ἐσένα καὶ νὰ καταλάβουν τὸν σκοπὸν τοῦ Συλλόγου καὶ τὴν ἀποστολήν του.

*

Παρακολουθῶ κάθε κίνησι καὶ ἐνδιαφέρον ποὺ ἀφορᾶ τὸν συντονισμὸ ὀλίγων ἀνωτέρων πνευματικῶς πατριωτῶν μας σ' ἕνα μεγάλο σκοπό. Τὴν συσπείρωσι γύρω ἀπὸ ἕνα Σύλλογο ὅλων τῶν πατριωτῶν ποὺ ἔχουν τὴν καταγωγή τους ἀπὸ τὴν Μάκρη καὶ τὸ Λιβίσι. Σκέφθηκα, λοιπόν, νὰ γράψω λίγα πράγματα κι' ἐγὼ πάνω στὸν μεγάλο αὐτὸν σκοπό, ἀφορμὴ λαβὼν ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ πρώτου φύλλου τῆς ἐφημερίδος μας.

Γράφει καὶ ἐρωτᾶται στὸ ἄρθρο της ἡ Κα Ρένα Βελισσαρίου: «Εἶναι τάχα πολὺ νἄχουμε κι' ἐμεῖς ἕνα Σύλλογο, ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος τῆς Μ. Ἀσίας κι' ἀπὸ μέρη μικρότερα, ποὺ δὲν εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπερηφανευόμαστε ἐμεῖς;...». Καὶ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν εἶναι ἐρώτημα μόνο στὴν ὡς ἄνω ἀρθρογράφο, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε πατριώτη. Εἶναι μιὰ πικρὴ πραγματικότητα γιὰ μᾶς, ποὺ ὅσο καὶ νὰ θέλουμε νὰ τὴν ἀποφύγουμε, ἐν τούτοις μᾶς παρουσιάζεται σὰν κάτι τὸ ἀναγκαῖο, τὸ ἀναπόφευκτο.

Ἂν κοιτάξουμε γύρω μας θὰ δοῦμε πολλὰ Σωματεῖα καὶ Συλλόγους νὰ δροῦν καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ τὸν πιὸ ὑπέροχο τρόπο γιὰ νὰ κρατήσουν μερικὲς ἰδέες στὸ ὕψος ποὺ τοὺς πρέπει καὶ γιὰ νὰ σώσουν ἀπὸ τὴν λησμονιὰ τοῦ χρόνου ἤθη καὶ ἔθιμα βάσει τῶν ὁποίων ἐγαλουχήθηκαν καὶ ἐστήριξαν ὄνειρα καὶ ἐλπίδες. Τοὺς βλέπουμε νὰ δημιουργοῦν ἑστίες μέσα στὶς ὁποῖες ἀναζεῖ ἡ παλαιὰ τῶν πατρίδα, συγκεντρώσεις στὶς ὁποῖες κρατᾶνε ἄσβεστη κάθε πατριωτικὴ ἐκδήλωσι, βοηθοῦν ἀπόρους συμπατριώτας των, ὠργάνωσαν ἑορτάς, ἐκδρομὰς καὶ κάθε ἄλλο ποὺ τονώνει τὴν ἀνάμνησι τῆς παλαιᾶς των πατρίδος. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ πρέπει νὰ μᾶς κάνῃ μεγάλη ἐντύπωσι εἶναι ἡ ἀδελφοποίησι καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχουν μεταξύ τους, ἐργαζόμενοι γιὰ τὸν κοινὸ σκοπό, βλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σὰν ἀδελφό, σὰν φίλο συμπατριώτη.

Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν βρισκόμαστε σὲ τέτοια θέσι νὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ παράδειγμα ἄλλους, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουμε τὸν δικό μας σκοπό.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε Ἄξιοι ; Δὲν εἴμαστε δυνατοί; Δὲν εἴμαστε ὀργανωτικοί; Δὲν αἰσθανόμαστε πατριωτικὸ σύνδεσμο; Κάθε ἄλλο παρὰ αὐτά. Ἄλλως τε αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὶς τόσες καὶ τόσες προσπάθειες γιὰ τὴν ἵδρυσι κάποιου πατριωτικοῦ συλλόγου, κάποιας ἑστίας ποὺ θὰ ἦταν τὸ κέντρο κάθε ἐκδηλώσεώς μας πατριωτικῆς. Ἄσχετο ἂν μείνανε προσπάθειες. Ἦταν ὅμως προσπάθειες ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ γιὰ τὴν θέλησι τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τῶν πατριωτῶν μας.

Μᾶς γεννᾶται ὅμως μιὰ εὔλογη ἀπορία. Γιατὶ νὰ μὴν πετύχουμε αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦμε; Ποιοὶ εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι; Ἐσύ, ἐγώ, ὁ ἄλλος κι' ὁ ἄλλος. Ὅλοι μας ἤμασταν ὑπεύθυνοι. Ὅλοι μας καὶ ὁ καθένας χωριστὰ κράτησε τὸν ἑαυτό του ἔξω ἀπὸ κάθε ἐνέργεια γιὰ τὴν ἵδρυσι τῶν συλλόγων. Γίναμε ὅλοι θεατὲς ἑνὸς ἔργου κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ἐνῶ οἱ περιστάσεις μᾶς χρειάζονταν ἐργάτες μὲ μπράτσα. Κι' ἐνῶ οἱ Σύλλογοι ἤθελαν συνεργάτες δυνατούς, ἐμεῖς γίναμε κριτές τους, πρὶν ἀκόμη τελειοποιηθοῦν. Ἄρχισαν οἱ ἐπ' ἀλλήλων κατηγορίες, τὰ κατ' οἶκον προγράμματα ἐξελίξεως, οἱ συκοφαντίες κι' οἱ ὠμὲς προσωπικὲς ψυχώσεις. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μιᾶς σιχαμερῆς ἀνοησίας. Μέχρις ἐδῶ τίποτα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν Μηδέν.

Μιὰ ἄλλη προσπάθεια ξανάρχισε τώρα. Κι' εἶναι ἀκόμη στὴν ἀρχή της. Βρίσκεται στὴν νηπιακὴ ἡλικία. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ προσπάθεια εἶναι ἐντελῶς κοινή, μία καὶ μόνο μία.

Οἱ περιστάσεις μᾶς ξανακαλοῦν καὶ πάλι ἀγωνιστάς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἱδρύσεως τοῦ νέου Συλλόγου προϋποθέτει ἁγνὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα κι' ὄχι ἀπὸ ἕναν καὶ δύο, ἀλλὰ ἀπ' ὅλους μας. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι ὅλοι γιὰ κάθε ἀποτυχία, ὅπως θἄμαστε ὅλοι ἄξιοι γιὰ κάθε ἐπιτυχία. Δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε τὸ ξένο. Εἴμαστε ὅλοι ἀδέλφια. Τρέχει τὸ ἴδιο αἷμα στὶς φλέβες μας ἔχουμε τὴν ἴδια πατρίδα καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα. Ζήσαμε στὰ ἴδια χώματα καὶ μᾶς συνδέει ὅλους μας μιὰ μεγάλη συγγένεια. Ἡ συγγένεια τῆς πατριωτικῆς φιλίας καὶ ἀγάπης. Δὲν πρέπει νὰ χασομερήσουμε οὔτε στιγμή. Νὰ βάλουμε ὅλοι, τὴν θέλησί μας. Νὰ συνεισφέρουμε κάτι ἀπὸ τὸ εἶναι μας καὶ τὴν ψυχή μας. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς ὅταν πέρναμε κάποια ἐφημερίδα τοῦ συλλόγου μας δὲν σκεπτόμασταν ὅτι αὐτὸ τὸ φύλλο ἦταν κάτι τὸ δικό μας ἀλλὰ τὶς 60 δραχμὲς ποὺ δίναμε τὸν χρόνο γιὰ τὴν συνδρομή του. Καὶ ξέρετε πόσο ἀντιστοιχεῖ ἡμερησίως ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῶν 60 δραχμῶν ; Οὔτε 30 λεπτὰ τὴν ἡμέρα. Πιὸ λιανά: Οὔτε ἕνα τσιγάρο !

Ὁ Νέος Σύλλογος δὲν μᾶς ζητάει πολλὰ πράγματα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως τὴν ἀγάπη μεταξύ μας. Τὸν σεβασμὸ στὸν πατριώτη μας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἂς ἀρχίσουμε νὰ κτίζουμε τὸν πύργο μας. Ἔχει πολλὴ δουλειὰ καὶ χρειαζόμαστε θυσίες. Καὶ σὺ πατριώτη ποὺ ἀσχολεῖσαι μὲ τὴ Γῆ καὶ σὺ ποὺ ἀσχολεῖσαι μὲ τὶς τέχνες καὶ σὺ ὁ γραμματιζούμενος καὶ σὺ ὁ δικηγόρος, ὁ γιατρός, ὁ μηχανικός, ὁ ἔμπορος. Ὅλοι μας μποροῦμε κάτι νὰ δώσουμε, κάτι τὸ ἀνέξοδο, τὸ ἁπλό : τὴν «ἀγάπη μας» καὶ μόνο αὐτήν. Προσφέροντας τὴν ἀγάπη μας στὸν Νέο Σύλλογο γινόμαστε μέλη ἐνεργά, ζωντανὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρειάζεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μας. Νὰ γίνουμε ὅλοι αἰσιόδοξοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ καὶ νὰ ξέρουμε ὅτι κάθε προσπάθεια ποὺ τείνει στὴν πραγματοποίησι μιᾶς δυνατῆς πατριωτικῆς ἑστίας εἶναι συμφέρον ὅλων μας καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν μας. Κι' ὅταν οἱ προσπάθειές μας κατορθώσουν τὸ ἐπιθυμητό, κι' ὅταν ὁ σύλλογός μας γίνῃ ἰσχυρὸς ἀντιπρόσωπος τῶν Λιβισιανῶν καὶ Μακρηνῶν, τότε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ξεκούρασι ποὺ θὰ βρίσκουμε σ' αὐτὸν θὰ ἀφίσουμε καὶ στὰ παιδιά μας τὴν πιὸ ἀξιόλογη πνευματικὴ περιουσία.

ΔΗΜ. Μ. ΣΑΛΛΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Μυρτὼ Δουλῆ

Ἡ Μάκρη καὶ τὸ Λιβίσι δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωνται μόνον γιὰ τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας καὶ διανοουμένους ποὺ κατάγονται ἀπὸ αὐτήν. Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ διὰ μίαν μεγάλην καλλιτέχνιδα, τὴν σοπράνο Μυρτὼ Δουλῆ, κόρην τοῦ Μιχαὴλ καὶ τῆς Ἑλένης Δουλῆ τὸ γένος Κομήτη.

Ἡ Μυρτὼ Δουλῆ ἀφοῦ ἀπεφοίτησεν ἀπὸ τὴν Σχολὴν Μονῳδίας τῆς Κας Φραγκιᾶ - Σπηλιοπούλου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου μὲ 1ον Βραβεῖον καὶ τὸ 1ον Τιμητικὸν Ἔπαθλον ἐσπούδασεν εἰς τὴν Μουσικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Βιέννης ἐπὶ τρία ἔτη, ἀπ' ὅπου ἀπεφοίτησεν μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα βραβευθεῖσα μὲ τὸν 1ον Βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας αὐτῆς πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

Ἡ Μυρτὼ Δουλῆ δίδει τὸ πρῶτο της ρεσιτὰλ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τοῦ Καλλ. Γραφείου Ἀθηνῶν στὸ θέατρον «Κεντρικὸν» τὴν Παρασκευήν, 4 Νοεμβρίου 1960 καὶ ὥραν 7 μ.μ. Τὸ ρεσιτὰλ αὐτὸ ἀναμένεται μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, διότι ἡ Μυρτὼ Δουλῆ εἶναι γνωστὴ διὰ τὴν ὑπέροχην φωνὴν καὶ τὸ ταλέντο της.

Ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ καλλιτέχνις δέχθηκε πρόθυμα νὰ δώση ἕνα δεύτερο ρεσιτὰλ ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τὴν Κυριακὴν 4ην Δεκεμβρίου 1960 καὶ ὥραν 11 π.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν «Παρνασσός».

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὅλοι οἱ πατριῶται θὰ τιμήσουν τόσον τὸ πρῶτον ὅσον καὶ τὸ δεύτερον ρεσιτὰλ τῆς ἀγαπητῆς μας Μυρτῶς Δουλῆ, ἡ ὁποία τόσον μᾶς τιμᾷ ὅλους μας.

ΑΙΘΟΥΣΑ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ,,
ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1960
ΩΡΑ 11 Π. Μ.

ΡΕΣΙΤΑΛ
ΜΥΡΤΩΣ ΔΟΥΛΗ
ΥΠΕΡ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Εἰσιτήρια: ΔΡΧ. **55, 35,** καὶ **17** παρὰ τῶν γραφείων τοῦ Συλλόγου.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΗ ΚΑΝΕΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ !

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ

Ὥρα 5 μ.μ. Στὴν πλατεῖα Ζωοδόχου Πηγῆς — Ἀκαδημίας εἶναι σταματημένα δύο ὄμορφα πολυτελῆ ποῦλμαν τὸ ἕνα τῶν 36 καὶ τὸ ἄλλο τῶν 12 θέσεων.

46 χαρούμενα πρόσωπα προσπαθοῦν νὰ τακτοποιηθοῦν, κατὰ προτίμησιν, στὴν δεξιὰ πλευρὰ τῶν καθισμάτων γιὰ ν' ἀπολαμβάνουν θάλασσα.

Καθυστεροῦν 2 — 3 ἀκόμη. Περιμένουμε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νάρθουν.

Ξεκινᾶμε στὶς 5 καὶ 10'.

Στὴν διασταύρωσι Παλαιοῦ καὶ Νέου Φαλήρου εἶχαν τελειώσει οἱ συστάσεις, τὰ πῶς εἶσθε καὶ πῶς περάσατε — κι' ἀρχίζει τὸ στάδιον τῆς εὐθυμίας.

Στὸ μεγάλο ποῦλμαν χτυπᾶ σιγὰ — σιγὰ τὴν χορδὴ τῆς κιθάρας ὁ συμπαθὴς Γιῶργος Παναγῆς, μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ἡ ἐξαίρετος καὶ συμπαθεστάτη καλλιτέχνις τοῦ ἄσματος, ἡ χαριτωμένη Μυρτὼ Δουλῆ, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ εἴμεθα περήφανοι γιὰ τὸ ταλέντο της, τεντώνει τ' αὐτί της γιὰ νὰ παρακολουθήση τοὺς ἤχους τῆς χορδῆς.

Παρακολουθεῖ σιγὰ — σιγανά. Τὴν εὐχαριστοῦμε προκαταβολικὰ ποὺ θὰ δώση γιὰ τὸ Σύλλογό μας ἕνα ρεσιτὰλ στὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου.

Ἐκεῖ θὰ μᾶς δοθῆ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε τὸ μεγάλο ταλέντο τῆς καλλιτέχνιδός μας. Τῆς εὐχόμεθα νὰ φθάση στὰ ὕψη ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Τί ὄμορφη, ἀλήθεια, καὶ μαγευτικὴ διαδρομὴ τῆς λεωφόρου Βούλας —Βουλιαγμένης —Σουνίου.

Μὲ 30 δραχμὲς βλέπεις 130 ἐναλλασσόμενες εἰκόνες.

Πράσινο — γαλάζιο — κοκκινωπὸ κλπ. Αὐτὰ ὅλα κάμνουν μιὰ κυρία τοῦ μικροῦ ποῦλμαν νὰ ἐνθουσιασθῆ καὶ νὰ θυμηθῆ παλιὲς καντάδες!!

Τὸ σιγανοτραγούδισμά της αὐτὸ δίδει ζωὴ καὶ μεταφέρεται ἡ εὐθυμία σ' ὅλους τοὺς συνεπιβάτες της, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ μεταφέρονται στὴ Ζάκυνθο, στὴν Σάμο κι' ἀπ' τὴν Σάμο στὸν Πειραιᾶ μὲ τὰ 4 παιδιά του.

Τί ὄμορφο τὸ Σούνιο τὸ βράδυ μὲ τὸ φεγγάρι. Γεμᾶτο τὸ ἑστιατόριο τοῦ περιπτέρου ἀπὸ ξένους κατὰ τὸ πλεῖστον.

Ἡμεῖς σκορπίσαμε — ἄλλοι στὴν θάλασσα γιὰ μπάνιο, ἄλλοι στὸν Ναὸ τοῦ Ποσειδῶνος, κι' ἄλλοι σ' ἕνα τραπεζάκι γύρω — γύρω μιλοῦν γιὰ τὸ ἀρχαῖο μνημεῖο καὶ τὶς παληὲς δόξες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων. Μὲ τρόπο θίγουν καὶ τὸ παρελθόν τους!!!

Στὶς 9 ἀκριβῶς συγκεντρώνονται ὅλοι στὸ λιμανάκι καὶ ἐπιδίδονται μὲ ὄχι λίγη ὀρεξοῦλα στὸ φαγοπότι.

Ἡ κυρία Βασιλειάδου μὲ τὸ αἰώνιο χαλβαδάκι της ποὺ τὸ προσφέρει εὐχαρίστως σὲ ὅσους περνοῦν ἀπὸ τὸ τραπεζάκι της καὶ ἡ κυρία Ζαμπάκη μὲ τὸν ἐξαίρετο μπακλαβᾶ της γλυκαίνουν τὶς πίκρες τῆς καθημερινῆς ρουτινιασμένης ζωῆς μας. Πολλὰ συγχαρητήρια στὴν κυρία Ζαμπάκη γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Τὸ ὄμορφο ἀνθοδοχεῖο τοῦ Λαχείου μας στὸν κύριο Σωτήρη Καλογρούλη, Διευθυντὴ Ὑπουργείου Γεωργίας, πιστότατον ἀκόλουθόν μας. Τόση ἡ εὐχαρίστησίς του, ποὺ μᾶς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐγγράψουμε ἐπίτιμον Μέλος τοῦ Συλλόγου μας.

Ἡ αὐτὴ ἐπιθυμία καὶ δήλωσις ἐκ μέρους τοῦ κ. Γεωργίου Σταθακοπούλου, ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ο.Χ.Ο.Α. καὶ τοῦ κ. Τσαγκλῆ, Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν.

Καὶ ἡ ἐπιστροφή;

Χαρούμενη! Ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ εἶναι ζωγραφισμένες στὶς μορφὲς ὅλων. Ὅταν φθάσαμε στὴν Βουλιαγμένη, ἀκούστηκαν μερικὲς φωνὲς ποὺ ἔλεγαν «σωφὲρ πίσω γιὰ τὸ Σούνιο!!». Ἦταν ὅμως ἀργά.

Μ. ΣΑΡΑΦΗΣ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΗΣ

Ὁ ἔνθερμος, ὁ πλήρης ζήλου εἰς τὸ καθῆκον του ἀείμνηστος διδάσκαλος Αὐγερινὸς Πανηγύρης, ὁ ἐκλιπὼν ἐν Ἐλευσῖνι τὴν 23.8.1960, ἐγεννήθη εἰς Λιβίσιον τῆς Λυκίας τὸ 1886. Διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Πατρίδος του καὶ ἰδιαίτερα γυμνασιακὰ παρὰ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου Χριστοδούλου Κ. Παπαδουλῆ, διακρινόμενος πάντοτε διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐπιμέλειάν του.

Τὸ 1901 εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ καλοκαγάθου πατρός του Φιλίππου εἰς Ἀθήνας, ἔνθα κατόπιν ἐπιτυχῶν κατατακτηρίων ἐξετάσεων κατετάγη εἰς τὴν προτελευταίαν τάξιν τοῦ τότε Μαρασλείου Διδασκαλίου, διευθυνομένου παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Χαρισίου Παπαμάρκου, καὶ μετὰ διετεῖς σπουδὰς ἔλαβε τὸ πτυχίον τοῦ δημοδιδασκάλου, ἀριστεύσας ὡς πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν γενέτειραν εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, διωρίσθη δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ Λουϊζίδειον σχολεῖον Μάκρης διὰ τὸ σχολ. ἔτος 1903 — 1904, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑπομένου ἔτους διωρίσθη εἰς τὸ Λουϊζίδειον σχολεῖον Λιβισίου, ἔνθα παρέμεινεν ὑπηρετῶν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1912 — 1913. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἀρίστων δύο ἄλλων διδασκάλων κ. Σάββα Πασχαλίδου καὶ ἀειμνήστου Δημητρίου Παπαντωνίου καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου Κυριάκου Τσακίρη, Διευθυντοῦ τοῦ σχολείου ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἐπέτυχον τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν σχολείων ἐπὶ νέων βάσεων διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τῆς τότε συγχρόνου διδακτικῆς καὶ τοῦ τότε ἰσχύοντος Ἑρβαρτιανοῦ συστήματος τῆς Παιδαγωγικῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ περίοδος αὐτὴ τῶν ἐννέα ἐτῶν ν' ἀποτελέση σταθμὸν ἱστορικὸν διὰ τὰ χρονικὰ τοῦ Λιβισίου.

Τὸ σχολικὸν ἔτος 1913 — 1914 ἐπαναδιωρίσθη δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον Μάκρης καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους τούτου ἐνυμφεύθη τὴν ἐκλεκτὴν σύζυγόν του Χρυσάνθην, γόνον τῆς ἀρίστης οἰκογενείας Κων. Σταματιάδου, ἥτις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀρίστη σύντροφος καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς του.

Ἀλλ' ἀτυχῶς τότε εἶχον ἀρχίσει ἐν Τουρκίᾳ αἱ ἀναταραχαὶ καὶ οἱ ἀνθελληνικοὶ διωγμοὶ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων διετάχθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τὸ κλείσιμον τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολείων εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας. Αἱ τουρκικαὶ Ἀρχαὶ Μάκρης ἐκάλεσαν κατόπιν τούτου τοὺς διδασκάλους νὰ ὑποβάλουν δηλώσεις, ὅτι δὲν θὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Πατριάρχου περὶ κλεισίματος τῶν σχολείων. Ὁ ἀείμνηστος ὅμως—καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι—ἠρνήθη ὡς ἦτο ἑπόμενον νὰ ὑποβάλη παρομοίαν δήλωσιν, τονίσας ὅτι ἡ Διαταγὴ τοῦ Πατριάρχου ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν Νόμον, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ παραβῆ.

Χολωθέντες ἐκ τούτου οἱ Τοῦρκοι, ἐξετόπισαν τοῦτον καὶ τοὺς λοιποὺς διδασκάλους εἰς Σώκια Μ. Ἀσίας καὶ τὸν ὑπέβαλαν εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα ὁδοποιΐας. Μετὰ βραχὺ ἐν τούτοις χρονικὸν διάστημα, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν Τούρκων, κατῆλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὴν παραλίαν, διεπεραιώθη διὰ μικροῦ πλοιαρίου εἰς Σάμον καὶ ἐκεῖθεν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας, ὁπόθεν κατόπιν αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διωρίσθη δημοδιδάσκαλος εἰς τὴν Ἰταλοκρατουμένην τότε Ρόδον.

Εἰς τὴν νέαν του θέσιν κατόπιν ἐπιτυχοῦς διαγωνισμοῦ διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολείων Ρόδου καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπηρέτησεν ἐπὶ τριετίαν μέχρι τοῦ ἔτους 1917, ὁπότε διὰ τὴν ἐθνικήν του δρᾶσιν κατέστη ἀνεπιθύμητος παρὰ τῶν Ἰταλικῶν Ἀρχῶν καὶ ἀπηλάθη εἰς Ἀθήνας. διορισθεὶς ἀμέσως δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον ἀρρένων Ἐλευσῖνος. Ἐνταῦθα διὰ τῆς μεθοδικότητος, εὐσυνειδησίας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον ἐπεβλήθη εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν κατοίκων καὶ κατέστη συμπαθὴς καὶ λίαν ἀγαπητός.

Ἀλλὰ μετὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1920, ἐποχὴν ἐξάψεως τῶν κομματικῶν ἀνταγωνισμῶν, χαρακτηρισθεὶς ὡς Βενιζελικός, μετετέθη «πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐκπαιδεύσεως» εἰς Σούρπην τῆς Ἐπαρχίας Ἁλμυροῦ παρὰ τὸν Βόλον, ὁπόθεν ἐν τούτοις μετὰ διετῆ εὐσυνείδητον καὶ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ἐπαναστάσεως Πλαστήρα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην του θέσιν τῆς Ἐλευσῖνος.

Ἀνενόχλητος ἤδη ἀπὸ κομματικὰς ἐμπαθείας ἀνέπτυξεν ἀξιέπαινον δραστηριότητα Ἐκπαιδευτικὴν καὶ Κοινωνικήν. Ἐκτιμηθεὶς δεόντως διὰ τὰς πολλαπλᾶς του ἱκανότητας, προσελήφθη παραλλήλως καὶ ὡς Γραμματεὺς τῆς τότε Κοινότητος Ἐλευσῖνος, ἀναπτύξας ἀξιόλογον δρᾶσιν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ζητημάτων τῆς Κοινότητος μέχρι τοῦ 1941, ὁπότε παρῃτήθη τῆς ἐνεργοῦ δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ βραδύτερον τῆς Γραμματείας τῆς Κοινότητος.

Ηὐτύχησε κατὰ τὸ μακροχρόνιον τοῦτο διάστημα τῆς ἐν Ἐλευσῖνι ὑπηρεσίας του νὰ ἀποκτήση δύο τέκνα, τὴν Εἰρήνην καὶ τὸν Φίλιππον, τὰ ὁποῖα ἐξέθρεψε καὶ διεπαιδαγώγησε χριστιανικῶς καὶ ἑλληνοπρεπῶς, διὰ νὰ κατέχουν σήμερον ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐλευσῖνος— ἐδημοσίευσεν ἱκανὰς περιγραφὰς καὶ μακρὰν σειρὰν ἐκτενῶν σημειωμάτων περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς χαμένης Πατρίδας μας εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΜΑΚΡΗ» ὥστε νὰ ἀποβῆ εἷς τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν της.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐν τούτοις, προσβληθεὶς ὁ Αὐγερινὸς Πανηγύρης ὑπὸ κακοήθους φλεγμονῆς τοῦ οἰσοφάγου, κατόπιν ἐπιπόνου νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἑνὸς μηνὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἰατροφαρμακευτικῆς τοιαύτης κατ' οἶκον ἑνὸς καὶ πλέον μηνὸς ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον τὴν 23ην Αὐγούστου, καταλιπὼν ἀπαρηγορήτους σύζυγον, τέκνα καὶ συγγενεῖς.

Τέκνον ἄξιον τῆς Πατρίδος του ὁ ἀείμνηστος θὰ μνημονεύεται εὐφήμως παρ' ὅλων τῶν Μακρηνολιβισιανῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ποικιλοτρόπως εὐηργετήθησαν μὲ τὴν ἀξιόλογον δρᾶσίν του.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ΕΝΩΣΙΣ ΜΑΚΡΗΝΩΝ ΚΑΙ ΛΙΒΙΣΙΑΝΩΝ «Η ΜΑΚΡΗ» συνελθὸν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου

ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΗ

διακεκριμένου συμπολίτου μας, ἐξόχου διδασκάλου καὶ ἐξαιρέτου ἀνθρώπου, διαπαιδαγωγήσαντος πολλὰς γενεὰς εἰς Μάκρην καὶ Λιβίσιον ὡς καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, καὶ τιμήσαντος τὴν γενέτειραν αὐτοῦ

ΨΗΦΙΖΕΙ

1) Νὰ σταλῇ συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου.

2) Νὰ διατεθῇ ποσὸν δραχμῶν διακοσίων (200) ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου.

3) Νὰ ἀποσταλῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Συλλόγου ΛΙΒΙΣΙ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1960

ΒΑΡΒΑΡΑ ΜΟΥΣΑΙΟΥ

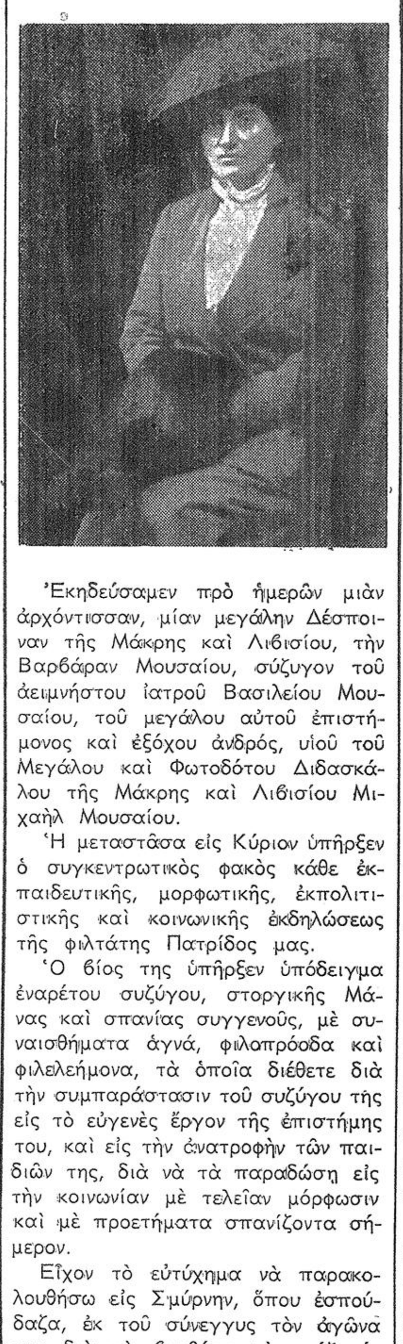

Ἐκηδεύσαμεν πρὸ ἡμερῶν μιὰν ἀρχόντισσαν, μίαν μεγάλην Δέσποιναν τῆς Μάκρης καὶ Λιβισίου, τὴν Βαρβάραν Μουσαίου, σύζυγον τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Βασιλείου Μουσαίου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐπιστήμονος καὶ ἐξόχου ἀνδρός, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου καὶ Φωτοδότου Διδασκάλου τῆς Μάκρης καὶ Λιβισίου Μιχαὴλ Μουσαίου.

Ἡ μεταστᾶσα εἰς Κύριον ὑπῆρξεν ὁ συγκεντρωτικὸς φακὸς κάθε ἐκπαιδευτικῆς, μορφωτικῆς, ἐκπολιτιστικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως τῆς φιλτάτης Πατρίδος μας.

Ὁ βίος της ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἐναρέτου συζύγου, στοργικῆς Μάνας καὶ σπανίας συγγενοῦς, μὲ συναισθήματα ἁγνά, φιλοπρόοδα καὶ φιλελεήμονα, τὰ ὁποῖα διέθετε διὰ τὴν συμπαράστασιν τοῦ συζύγου της εἰς τὸ εὐγενὲς ἔργον τῆς ἐπιστήμης του, καὶ εἰς τὴν ἐνατροφὴν τῶν παιδιῶν της, διὰ νὰ τὰ παραδώση εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τελείαν μόρφωσιν καὶ μὲ προετήματα σπανίζοντα σήμερον.

Εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ παρακολουθήσω εἰς Σμύρνην, ὅπου ἐσπούδαζα, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἀγῶνα της διὰ νὰ βοηθήση τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην τότε προσπάθειάν του διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς Μουσεΐνης, φαρμάκου ἀντιελονοσιακοῦ καὶ τὰς φροντίδας της διὰ νὰ μὴ ὑστερήση εἰς τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν του, ἐνῷ παράλληλα μ' αὐτὰ οὐδεμίαν ἄφινε ἀνεκπλήρωτον ἐπιθυμίαν τῶν κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων τῆς Σμύρνης, διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν ὅπως καὶ τὴν ἐπωφελῆ συμπαράστασίν της.

Καὶ ὁ θάνατός της καταλείπει μέγα κενὸν τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα ὅλοι ἡμεῖς οἱ παραμένοντες νὰ συμπληρώσωμεν, ἀκολουθοῦντες τ' ἀχνάρια τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἠκολούθησε καθ' ὅλον τὸν βίον της.

Ἐπιφυλασσόμενοι μελλοντικῶς νὰ ἐξάρωμεν τὰς σπανίας ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι περιεκόσμουν τὴν μεταστᾶσαν, ἀπευθύνομεν περιαλγεῖς τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν «Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν φίλτατον τέκνον τῆς Μάκρης καὶ Λιβισίου».

ΜΙΧ. ΣΑΡΑΦΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῶν πατριωτῶν μας Κωνσταντίνου Κόκου μετὰ τῆς Λίτσας Παναγ. Πετρᾶ. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς νεονύμφους καὶ τὰς οἰκογενείας των ὡς καὶ εἰς τὸν παράνυμφον Βασίλειον Ἁγιορείτην ἀπευθύνομεν θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχάς.

Ὁ κ. Βασίλειος Ἑρμείδης ἐνυμφεύθη τὴν συμπολίτιδά μας δίδα Δέσποιναν Μεσσία. Διαβιβάζομεν τὰ θερμά μας συγχαρητήρια καὶ εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Ὁ συμπολίτης κ. Βασίλειος Ἀντωνίου Μεσσίας ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Καραγιαννάκη. Διαβιβάζομεν θερμὰς εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια εἰς τοὺς νεονύμφους καὶ τὰς οἰκογενείας των.

Εἰς τὴν συμπολίτιδά μας Χρυσῆν Κων. Ἀνδρέου τὸ γένος Ἀντωνίου Παπαντωνίου διαβιβάζομεν θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς γάμους τῆς θυγατρός της Λούλας μετὰ τοῦ κ. Ἐδουάρδου Τόμας. Ἐπίσης θερμὰς εὐχὰς εἰς τοὺς εὐτυχεῖς νεονύμφους.

Ἀρραβῶνες

Ὁ συμπολίτης μας κ. Ἀγησίλαος Παρασκευᾶς, ἰατρὸς ὠτορινολαρυγγολόγος καὶ ἡ δὶς Ἡρὼ Θεμ. Μιχαλοπούλου ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Δωρεαί

Ἡ δὶς Ἀντιγόνη Μπουγιούκου μᾶς ἀπέστειλεν δραχμὰς πεντακοσίας εἰς μνήμην Βαρβάρας Β. Μουσαίου ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀχ. Καρρᾶ μᾶς ἀπέστειλαν δραχμὰς τριακοσίας εἰς μνήμην Βαρβάρας Β. Μουσαίου ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ν. Μάκρης.

Ὁ κ. Διονύσιος Ἠλιάδης μᾶς ἀπέστειλεν δραχμὰς τριακοσίας εἰς μνήμην τῆς θείας του Βαρβάρας Β. Μουσαίου διὰ τὸ Φιλανθρωπικὸν τμῆμα τοῦ Συλλόγου.

Βαπτίσεις

Τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μιχαλοπούλου καὶ τῆς συζύγου του Ἀντιγόνης τὸ γένος Χατζῆ ἐβαπτίσθη λαβὸν τὸ ὄνομα Δημήτριος. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς, γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήση.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν Η ΜΑΚΡΗ συνελθὸν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τῆς συμπολίτιδος

ΒΑΡΒΑΡΑΣ Β. ΜΟΥΣΑΙΟΥ

συζύγου τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Βασιλείου Μουσαίου καὶ ἐκλεκτῆς δεσποίνης τῆς πατρίδος ἡμῶν.

ΨΗΦΙΖΕΙ

1) Νὰ παρακολουθήση σύσσωμον τὸ Συμβούλιον τὴν ἐκφοράν.

2) Νὰ διατεθοῦν δραχμαὶ τριακόσιαι ἀντὶ στεφάνου διὰ τοὺς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς τοῦ Συλλόγου.

3) Νὰ ἀποσταλῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς μεταστάσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα ΛΙΒΙΣΙ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1960

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ	Η ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
Μ. ΣΑΡΑΦΗΣ	**ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΕΩΡΓΑΛΙΔΟΥ**

ΛΙΒΙΣΙ
Μηνιαία Ἐφημερίς
Ἔτος 1ον — Ἀριθ. 2
Ἀθῆναι Σεπτέμβριος 1960

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . Δρχ. 60
Ἑξάμηνος . . . . » 35
Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . \$ 5 ἢ £ 2
Ἑξάμηνος . . . . \$ 3 ἢ £ 1

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΡΕΝΑΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΤΑΓΑΙ
Μ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ.
Ὑπεύθυνος:
ΡΕΝΑ Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
Πάτμου 44—Ἀθῆναι

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα δὲν ἐκφράζουν ὑποχρεωτικὰ καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς ἐφημερίδος. Τὴν εὐθύνην τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ περιεχομένου των τὴν φέρουν πάντοτε οἱ συγγραφεῖς των.

Ἐπίσης αἱ δημοσιευόμεναι βιογραφίαι δὲν εἶναι κατὰ σειρὰν ἀξίας τῶν προσώπων ποὺ ἀφοροῦν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸς τὸν Σύλλογον
Ἕνωσις Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν «Η ΜΑΚΡΗ»
Ἀθήνας,

Διὰ τῆς παρούσης εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν Ἰατρὸν κ. Χατζηπαναγιώτου ὁ ὁποῖος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συλλόγου μας εἰς τὸ Ἰατρικὸν Τμῆμα, εἰσήγαγεν τὸν βαρέως πάσχοντα ἄρρωστόν μας Γεώργιον Χατζημανώλην εἰς τὰ 7 Ὀκτωβρίου 1960 δωρεὰν εἰς τὴν Γ' θέσιν τοῦ Νοσοκομείου «Εὐαγγελισμὸς Ἀθηνῶν», εἰς τὸ Νευρολογικὸν Τμῆμα αὐτοῦ, κατόπιν αἰτήσεώς μας πρὸς τὸν Σύλλογον.

Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν θερμῶς.

Ἡ οἰκογένειά του
Χρυσούλα Χατζημανώλη
καὶ τὰ ἀδέλφια του.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ

Ἡ ἀλλεργία ὡς νόσος ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων· λόγῳ δὲ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς γνωρισμάτων, ἤτοι τῆς ἰδιαζούσης ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπεκαλεῖτο τότε «ἰδιοσυγκρασίας», συμφώνως μὲ τὴν ἰσχύουσαν θεωρίαν περὶ κράσεων.

Περὶ ἀλλεργίας ὁμιλεῖ ὁ Λουκρήτιος, τῷ 55 π.Χ. Πρὸ αὐτοῦ, ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς, ὁ Ἱπποκράτης, τῷ 400 π.Χ., περιέγραψε τὴν εὐαισθησίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, πρὸς τὰς τροφὰς καὶ τὰς ἀσθματικὰς κρίσεις.

Τὸ θέμα τῆς ἀλλεργίας ἀπησχόλησεν ἔκτοτε πλῆθος ἐρευνητῶν, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των, ὅπως ἐπιλύσουν τὸ σπουδαιότατον τοῦτο πρόβλημα τῆς ἰατρικῆς. Μεγαλοφυεῖς δὲ διάνοιαι, ὡς ὁ Ἀρεταῖος, ὁ Γαληνός, , ὁ Μποττάτους, Μπεουνίγκερους, ὁ Βίλλις, ὁ Σκὸτ καὶ ἄλλοι, προσέδωσαν τοιαύτην ὤθησιν εἰς τὸ ἐπίμαχον τοῦτο πρόβλημα, ὥστε νὰ καταστοῦν ἀστέρες λαμπρόφωτοι εἰς τὸ στερέωμα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Κατὰ τὸ ἔτος 1903 ὁ Ἄρθους ἀπέδειξε διὰ τῶν θαυμασίων πειραμάτων του τὴν τοπικὴν ἀφυλαξίαν. Πρῶτος, ὅμως, ὁ διάσημος Πιρκέ, τῷ 1906, εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἰατρικὴν τὴν λέξιν «ἀλλεργία» (=ἄλλο ἔργον). Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐκφράζει τὴν ἀντιδραστικὴν ἱκανότητα τοῦ εὐαισθήτου ὀργανισμοῦ ἔναντι εἰδικῆς οὐσίας, ἀποκαλουμένης «ἀλλεργιογόνον», πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ ὀργανισμὸς ἔχει εὐαισθητοποιηθῆ προηγουμένως.

Παραδεχόμεθα σήμερον, ὅτι κληρονομεῖται, ἡ διάθεσις πρὸς τὴν νόσον καὶ οὐχὶ ἡ νόσος αὐτὴ ἡ αὐτή. Ἡ βαρύτης τῆς ἀλλεργικῆς διαθέσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κατὰ πόσον κληρονομεῖται ἐκ τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο γονέων. Ἐκτός, ὅμως, τῆς κληρονομουμένης διαθέσεως καὶ πλεῖστοι ἄλλοι παράγοντες διαδραματίζουν σπουδαιότατον ρόλον, διὰ τὴν ἐμφάνισιν ἀλλεργικῶν φαινομένων· (π.χ. ἐμβόλια, χημικὰ προϊόντα, ὡς καὶ κλιματολογικαὶ μεταβολαί, ἰδίως ἐμφανιζόμεναι κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον).

Ἀναφέρω ὅλους τοὺς ἀνωτέρω παράγοντας, ὡς ὑπευθύνους, διὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἀλλεργίας, διότι παλαιότερον ἐπιστεύετο, ὅτι μόνον οὐσίαι λευκωματοῦχοι προεκάλουν ταύτην.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ὀργανισμὸς ἔχει εὐαισθητοποιηθῆ πρὸς μίαν οὐσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἦλθεν εἰς ἐπαφήν, διὰ τῆς πεπτικῆς, ἀναπνευστικῆς ἢ ὑποδορίου ὁδοῦ, γεννᾶται ἕνα ἀντίσωμα εἰς τὸν ὀργανισμόν, πρὸς τὴν οὐσίαν ταύτην. Ἐὰν μελλοντικῶς ἡ οὐσία αὐτὴ ἐπανεισέλθη εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἀσχέτως διὰ ποίας ὁδοῦ καὶ εἰς ἐλαχίστην ἀκόμη ποσότητα, τότε, δημιουργεῖται σύγκρουσις μὲ τὸ ἀντίσωμα, τὸ ὁποῖον προϋπάρχει καὶ οὕτω ἐπέρχεται ἐκ τῆς συγκρούσεως ἡ ἐμφάνισις τῆς νόσου... Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως τὰ προϊόντα ἐνεργείας τῶν ἀντισωμάτων, νὰ εἶναι εἰς μεγάλην ποσότητα διὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ἀλλεργία, ἄλλως ἀναπτύσσεται ἀνοσία εἰς τὸν ὀργανισμόν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνυται πόσον ὡραῖα, θεόθεν, εἶναι προικισμένος ὁ ὀργανισμὸς μὲ ὑπέροχα συστήματα ἀμύνης.

Σήμερον, διὰ νὰ ἀνεύρωμεν τὸ αἴτιον τῆς νόσου χρησιμοποιοῦμεν διάφορα τὲστ (= δοκιμασίας). Οὕτω καθορίζομεν, ἐὰν ἡ ἀλλεργία εἶναι τροφική, χημική, φαρμακευτική, ὁρμονική, ψυχολογικὴ ἢ κλιματολογική.

Θεραπευτικῶς, ἡ ἰατρικὴ σήμερα εἶναι πλουσία εἰς φάρμακα καὶ μεθόδους θεραπείας διὰ τὴν ἀπευαισθητοποίησιν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀπὸ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου, ἡ ὁποία συνήθως εἶναι τυραννικὴ καὶ ἐπικίνδυνος. Ἐκδηλοῦται ὑπὸ πλείστας μορφάς, ἤτοι ὡς δερματικὴ ἀλλεργία ὡς βρογχικὸν ἆσθμα, ὡς ἀλλεργικὴ διάρροια (ἤτοι, κωλῖτις), ὡς ρινικὸν ἆσθμα, ὡς ἀλλεργικὸν σὸκ καὶ ὡς ἔκζεμα).

Π. Θ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ἰατρὸς

ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις καὶ πληροφορίες γύρω ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ φετεινοῦ παραθερισμοῦ, ἀνεφώνησα κι' ἐγὼ τὸ τοῦ Καίσαρος:

«Ἐρρίφθη ὁ κῦβος».

Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ διαβῶ τὸν Ρουβίκωνα, ἀλλὰ γιὰ νὰ διασχίσω τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ νὰ φθάσω στὶ ἱερὸ αὐτὸ νησί, καὶ εἶναι ἱερό, ἀφοῦ ἐδῶ ὡραματίσθηκε ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, κι' ἔγραψε τὴν Θείαν Ἀποκάλυψιν.

Τώρα, γιατὶ διάλεξα τὴν Πάτμο ἀπὸ τὰ τόσα ὑποδειχθέντα νησιά, θὰ τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως: Ὄχι γιὰ νὰ φοιτήσω στὴν... Πατμιάδα Σχολήν, γιατὶ δὲν ἄλλαξα εὐτυχῶς μὲν γένος... δυστυχῶς δὲ ἔτος γεννήσεως γιὰ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς φοιτήσεως... Ἁπλούστατα, ζητοῦσα κάποιο ἥσυχο, φθηνὸ καὶ δροσερὸ νησὶ γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ ἀπὸ τὴν συνεχῆ καὶ ἀφόρητη φετεινὴ ζέστη τῆς Ἀθήνας. Καὶ αὐτὸ τὸ πέτυχα.

Ὕστερα ἀπὸ δώδεκα ὡρῶν εὐχάριστο ταξεῖδι, φθάσαμε στὸ νησί. Ἦταν περασμένη ἡ ὥρα, 2.30 πρωϊνή, ὥρα ἀκατάλληλη γιὰ ν' ἀποκομίσουμε ἐντυπώσεις γιὰ τὸν τόπο γενικὰ καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖον πηγαίναμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε. Τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν μᾶς τὴν ἔδωκαν οἱ ἑπόμενες μέρες.

Λιμάνι φυσικό, κλειστό, σὲ σημεῖον ποὺ ὅταν τὸ βλέπης ἀπὸ ψηλά, σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι λίμνης. Ὁρμίσκοι γραφικώτατοι, ὄμορφα ἀκρογιάλια καὶ ἀμμουδιὲς ἐκτεταμένες ποὺ τὶς ἀπολαμβάνουν καὶ οἱ πιὸ ἀδαεῖς. Τὸ νησὶ γενικὰ διατηρεῖ τὸ καθαρῶς νησιώτικο χρῶμα. Σπίτια μονόροφα ἢ διώροφα, μερικὰ δέ, ἰδίως στὴν Χώραν, τριώροφα, ἀρχοντικὰ μὲ τὴν παληά τους ἐπίπλωσι, καλοκτισμένα κάτασπρα, μὲ πολλὰ παράθυρα καί, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, μὲ δώματα σκεπασμένα μὲ πατιλιάν, ποὺ θυμίζουν σπίτια Λιβισιανά. Ὅλα τὰ σπίτια σχεδὸν ἔχουν πηγάδια καὶ στέρνες γιὰ βρόχινο νερό, γιατὶ τὸ νησὶ γενικὰ στερεῖται ἀπὸ τρεχάμενα νερά. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ βουνὰ εἶναι γυμνά. Πράσινο δὲν βλέπεις, παρὰ μόνον ὅπου ἐδούλεψε ἀνθρώπινο χέρι. Ἀμπέλια, συκιές, καὶ μικροὶ κῆποι σὲ πολλὰ σπίτια καὶ μερικὰ δένδρα, ἁλμυρίδια λεγόμενα, στὴν Πλατεῖα τῆς Σκάλας καὶ σ' ἕνα τμῆμα τῆς παραλίας της, ποὺ χαρίζουν ἀρκετὴ δροσιά. Ὡστόσο, αὐτὰ τὰ γυμνὰ βουνὰ μὲ τὰ κάτασπρα σπίτια, κτισμένα ὁμάδες ὁμάδες, σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, πιὸ ψηλὰ ἡ Πατμιὰς Σχολὴ καὶ στὴν κορυφὴ ἡ Χώρα μὲ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Χριστοδούλου, τὰ πέτρινα, στενὰ καὶ ἀνηφορικὰ δρομάκια, ἀσβεστωμένα κι' αὐτὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά, τὰ πάμπολλα ἐκκλησάκια, ἄλλα χωμένα ἀνάμεσα στὰ σπίτια κι' ἄλλα σκορπισμένα στὰ γύρω βουνά, ὅλα αὐτά, συνδυασμένα μὲ τὸ μοναδικὸ σὲ ὀμορφιὰ γαλάζιο χρῶμα τῆς ἑλληνικῆς θάλασσας, τὸ φυσικὸ λιμάνι τῆς Σκάλας καὶ τὰ κατεσπαρμένα στὸ βάθος ξερονήσια, ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο, ποὺ κάθε φορὰ ποὺ τὸ βλέπω, μοῦ φαίνεται καὶ πιὸ ὄμορφο.

Τὸ νησὶ εἶναι πτωχό. Ναυτικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μικροεπαγγελματίες οἱ κάτοικοί του. Ἀνίκανο νὰ τοὺς συντηρήση, γι' αὐτὸ οἱ πιὸ πολλοὶ ξενιτεύονται. Ἀπὸ τοὺς 7.500 κατοίκους, ἔμειναν περίπου 3.000 κι' ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐξωτερικὴ βοήθεια, ὁ κόσμος θὰ δυστυχοῦσε. Οἱ ἄνθρωποί του εἶναι ἥσυχοι, ἀθόρυβοι καὶ φιλόξενοι. Ἡ ζωὴ γενικὰ φθηνή, τόπος κατάλληλος γιὰ παραθερισμὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θέλουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν πολυτάραχη καὶ κουραστικὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας.

Τὰ πιὸ ἀξιοθέατα ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἱστορικῆς πλευρᾶς, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ Μονὴ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου.

Ἡ Μονὴ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως εἶναι κτισμένη πάνω σὲ σπήλαιο, στὸ ὁποῖον κατέφυγε διωκόμενος ἐξ Ἐφέσου τῆς Μ. Ἀσίας ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὅπου ὡραματίσθη κι' ἔγραψε τὴν Θείαν Ἀποκάλυψιν. Κοντὰ στὴν Παραλίαν σώζονται λείψανα τοῦ Βαπτιστηρίου, στὸ ὁποῖον ἐβάπτισε κατὰ τὸ ἔτος 96 μ.Χ. 12.000 εἰδωλολάτρας.

Προχωρώντας πρὸς τὰ πάνω, συναντοῦμε τὴν Πατμιάδα Σχολήν, καὶ καταλήγουμε στὴν Χώραν, κτισμένην γύρω ἀπὸ τὸ φρούριο. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεται ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου, κτισμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα πάνω στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀξιόλογη εἶναι ἡ ἐκκλησία μὲ τὶς παμπάλαιες εἰκόνες καὶ τοιχογραφίες, τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη, μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βιβλιοθῆκες Μοναστηριῶν, στὴν ὁποίαν σώζονται 900 περίπου τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων 300 σὲ περγαμηνές. Στὸ Μουσεῖον ὑπάρχουν πολύτιμα ἀντικείμενα, ἔργα ὑψίστης τέχνης, κεντήματα μὲ χρυσάφι καὶ πολυτίμους λίθους κλπ. Δύσκολο νὰ συγκρατήση κανεὶς τὶς χρονολογίες καὶ τὴν προέλευσι τῶν πολυτίμων αὐτῶν δώρων ποὺ προέρχονται ἀπὸ βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ἱεράρχες, ἀκόμη καὶ τὸν Μωάμεθ τὸν Β'.

Ὅλα αὐτὰ τ' ἄφωνα κειμήλια μᾶς μεταφέρουν νεορῶς στοὺς δοξασμένους αἰῶνες τῆς Βυζ. Αὐτοκρατορίας, καὶ ἂν δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ μᾶς δώσουν τὴν χαρά, μποροῦν ὅμως νὰ παραμυθήσουν τὸν ἄνθρωπο μέσα στὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΕΩΡΓΑΛΙΔΟΥ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΛΙΒΙΣΙ

Ἡ ἐφημερίδα μας «Λιβίσι» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν συμπατριωτῶν μας καὶ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ Συλλόγου ποὺ θὰ φέρη σὲ ἐπαφὴ ὅλους τοὺς Μακρηνο - Λιβισιανοὺς τόσον τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ τοὺς διαμένοντας μονίμως εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀπευθύνω τὴν πιὸ θερμὴ παράκλησι σ' ὅλους τοὺς πατριώτας μας, ὅπου κ' ἂν εὑρίσκωνται, νὰ βοηθήσουμε μὲ κάθε τρόπο τὸν Σύλλογο αὐτὸν ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ διοικῆται ἀπὸ ἀνθρώπους πάρα πολὺ ἄξιους καὶ ἱκανοὺς νὰ τὸν φθάσουν πολὺ ὑψηλά.

Νομίζω ὅτι θἆναι τιμή μας νὰ διατηροῦμε τὴν ἐπαφὴ καὶ σχέσεις μεταξύ μας, τόσον προσωπικῶς ὅσον καὶ πνευματικῶς, διὰ τῆς ἐφημεριδούλας μας ΛΙΒΙΣΙ. Βοηθῆστε λοιπόν, πατριῶται νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἱερά τους ἀποστολὴ καὶ νὰ διατηρήσουμε αἰώνια τὰ ἔθιμά μας, νὰ τὰ βρίσκουν καὶ οἱ ἑπόμενες γενεές.

Τίποτα μέσα στὴ ζωὴ δὲν μ' ἔχει συγκινήσει ὅσο ἡ ἐφημεριδούλα μας ποὺ λέγεται ΛΙΒΙΣΙ

Γράφω τώρα καὶ μερικοὺς ἄλλους στίχους ποὺ τραγουδήθηκαν στὴν πλατεῖαν Ν. Μάκρης εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Σύλλογον διὰ τὴν προσφορὰν Σχολικῶν Χαρτῶν εἰς τὸ Σχολεῖον Ν. Μάκρης.

Στοὺς συμπατριῶτες μου λέω τὸ καλῶς ὁρίσαν
καὶ πάντα νἄχουνε χαρὲς σὰν κι' αὐτὴν ποὺ μᾶς χαρίσαν.
Χαρῆτε ποὺ νὰ χαίρεσθε ὅτι ἀγαπᾶτε
τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα ὑψηλὰ νὰ τὰ κρατᾶτε.
Τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τὰ Μακρηνολιβισιανά μας
ἀπ' ὅπου κι' ἂν τ' ἀκούσουμε ἀνοίγουν τὴν καρδιά μας.
Ἕνα τραγοῦδι θὲ νὰ πῶ, πέστε το νὰ τὸ ποῦμε
Γιὰ τὰ ὡραῖα δῶρα σας, ὅλους εὐχαριστοῦμε.
Στὸ Νέο Σύλλογο εὔχομαι πολὺ ὑψηλὰ νὰ φτάση
καὶ ὅλους τοὺς συμπατριῶτες μας νὰ σφιχταγκαλιάση.
Ἀλήθεια τί ὠμορφότερο μέσα στὸν κόσμο ὑπάρχη
ὅταν ὅλοι ἀδελφώνονται καὶ σβύνουνε τὰ πάθη
Καὶ νἆσθε τότε βέβαιοι βαδίζοντας ἐν εἰρήνη
τὸ κάθε ἀκατόρθωτο, κατορθωτὸ θὰ γίνη.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΔΥΟ ΤΙΝΑ ΘΑ ΣΥΜΒΟΥΝ...

Παρουσιάστηκε κάποτε ἕνας νεαρὸς Ἰσραηλίτης ποὺ ἐπρόκει το νὰ καταταχθῆ στρατιώτης, σὲ κάποιον δῆθεν ἁρμόδιον (χιουμορίσταν α' τάξεως) καὶ τὸν ρωτοῦσε «τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση».

Ὁ ἁρμόδιος λοιπὸν γιὰ νὰ τὸν φωτίσῃ τοῦ λέει:

«Ἄκου νὰ σοῦ πῶ»:

Δύο τινὰ θὰ συμβοῦν: ἢ θὰ σὲ πάρουν ἢ ὄχι—καὶ ἐὰν μὲν ὄχι ἔχει καλῶς, ἐὰν σὲ πάρουν δύο τινὰ θὰ συμβοῦν: ἢ θὰ σὲ στείλουν βοηθητικὸν ἢ μάχιμον· καὶ ἐὰν μὲν βοηθητικὸν ἔχει καλῶς, ἐὰν μάχιμον δύο τινὰ θὰ συμβοῦν· ἢ θὰ λάβῃς μέρος στὸν πόλεμον ἢ ὄχι· καὶ ἐὰν μὲν ὄχι ἔχει καλῶς, ἐὰν ναὶ δύο τινὰ θὰ συμβοῦν: ἢ θὰ τραυματισθῇς ἢ θὰ σκοτωθῇς, καὶ ἐὰν μὲν σκοτωθῇς ἔχει καλῶς ἐὰν ὅμως τραυματισθῇς, δύο τινὰ θὰ συμβοῦν· ἢ θὰ τραυματισθῇς βαρέως ἢ ἐλαφρῶς δύο τινὰ θὰ συμβοῦν: ἢ θὰ σὲ πηγαίνουν στὸ χειρουργεῖον ἢ θὰ σοῦ κόψουν κανένα πόδι, ἢ χέρι, ἢ κεφάλι, ἢ εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πρώτων βοηθειῶν ὁπότε δύο τινὰ θὰ συμβοῦν: ἢ θὰ σοῦ ἐπιδέσουν τὸ τραῦμα σου καὶ θὰ σὲ ξανα στείλουν στὸ μέτωπο στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ θὰ σοῦ δώσουν ἄδειαν Καὶ ἐὰν μὲν συμβῇ τὸ πρῶτον ἔχει καλῶς ἐὰν ὅμως τὸ δεύτερον δύο τινὰ θὰ συμβοῦν· ἢ θὰ χρησιμοποιήσῃς τὴν ἄδεια σὲ καλὸ σκοπὸ ἢ ὄχι—καὶ ἐὰν μὲν σὲ καλὸ σκοπὸ ἔχει καλῶς.. . ἐάν....

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ διάλογος δὲν ἐτελείωνεν ὁ Χαϊμῖκος .. ἀπελθὼν ἀπήγξατο μονολογώντας:

—«Κατάλαβα, δὲν κατάλαβα.. ἀφεντικό!!!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΤΥΧΗ ΜΑΝΝΑ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ †

Ἡ γρηὰ μάννα στέκει ἀπελπισμένη
στὸ λείψανο τοῦ γυιοῦ της καὶ θρηνεῖ
ἄλλος στὸν κόσμο δὲν τῆς ἀπομένει
μονάχη, μαύρη, τί θὰ γενῆ;

«Ζωή» Ἰωάννου Πολέμη

Τὸ μεγάλο βαπόρι μόλις εἶχε ρίξει τὴν ἄγκυρα καμμιὰ τρακοσαριὰ μέτρα ὄξω ἀπὸ τὸ μουράγιο τοῦ λιμανιοῦ. Ἀπὸ τὶς καπνοδόχες του γλυστροῦσε ψηλὰ ἕνα σύννεφο ἀπὸ καπνὸ κατάμαυρο. Ὁ οὐρανὸς ξεπρόβαλε γαλάζιος κι' ὁλοκάθαρος ξετινάσσοντας ἀπὸ πάνω του τὴν ὁμίχλη.

Ἡ θάλασσα ἁπλωνόντανε ἥσυχη καὶ γαλήνια. Σὲ λίγο ἀπότομες σφυριγματιὲς καὶ μαζὺ μ' αὐτὲς στὸ πρωραῖο κατάρτι ὑψωθήκανε τρεῖς σημαῖες, δείχνοντας τὄνομα τοῦ πλοίου. Ἡ κόκκινη σημαία τοῦ λιμεναρχείου κατέβηκε καὶ στὴ θέση της τώρα ἀνεμίζουνταν μιὰ πράσινη. Ὁ ἕλικας κτύπησε δυνατὰ τὰ νερὰ καὶ τὸ βαπόρι ξεκίνησε ἀφήνοντας πίσω του μιὰ μισόασπρη γραμμὴ ἀπὸ ἀφρούς. Οἱ σημαῖες κατεβήκανε, κι' ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς ἐπισκέφτης ἀφοῦ πρώτερα μ' ὅλη τὴν εὐγένεια, κτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλῆς του, ρωτώντας ἂν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μπῆ μέσα στὸ δωμάτιό της, χαιρετώντας την περνοῦσε τὸ κατώφλι τῆς πόρτας της. Μονομιᾶς βάρκες πολύχρωμες καὶ διαφοροσχεδίαστες, ὁρμήσανε μὲ γρηγοράδα καὶ τὸ κυκλώσανε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὰ σχοινιὰ δέθηκαν, καὶ δυὸ τρεῖς πιὸ εὐκίνητοι βαρκάρηδες κρεμάστηκαν ἀπὸ τὴ σκάλα προσπαθώντας ν' ἀναίβουνε πιὸ γλήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς κινήσεις ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ροῦχα, μπαοῦλα, βαλίτζες κι' ὅτι ἄλλο ταξειδιάρικο πρᾶγμα, καὶ τώρα σιγά, σιγὰ ἀπομακρύνουνταν. Εἴχανε σχεδὸν τραβηκτεῖ ὅλες, καὶ μονάχα μιὰ μικροῦλα πρασινοβαμμένη ἔμενε ἀκόμα δεμένη στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ. Ὁ βαρκάρης της στεκόντανε στὴ μέση τῆς σκάλας βαστώντας ἕνα μποξᾶ καὶ ἀνυπόμονα κυττοῦσε πρὸς τ' ἀπάνω, σὰν νὰ περίμενε κάποιον ποὺ ἀργοῦσε.

Ἐπὶ τέλους μιὰ γρηοῦλα φάνηκε στὸ κατάστρωμα, ποὺ μὲ βῆμα τρεμουλιάρικο ἐρχόντανε πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας. Στὴν διάβα της, δυό, τρεῖς ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου παραμερίσανε δίνοντάς της τὸ χέρι, ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τὴν συνώδευσε καὶ τὴν κατέβασε ἴσαμε κάτω, βαστώντας την ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὕστερα κάτι εἶπε στὸ βαρκάρη ποὺ κάθισε στὰ κουπιὰ κ' ἀμέσως γλήγορα, γλήγορα ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ βαπόρι καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλήρωμα. Ἡ βάρκα διπλάρωνε μπροστὰ στὴ πόρτα τοῦ Λιμεναρχείου. Τὰ χαρτιὰ ἐπιθεωρήθηκαν. Σήκωσε τότε τὸ φουστάνι της καὶ πῆρε ἕνα μαντηλάκι ποὺ τὄχε μέσα σὲ μιὰ τσέπη τοῦ μεσοφουστανιοῦ της. Τὸ ξετύλιξε προσεκτικά, κ' ἔδωσε κάτι τοῦ βαρκάρη. Αὐτὸς τὸ πῆρε τὸ κύτταξε, ἔκανε ἕνα μορφασμό, σὰν νὰ μὴν ἦτανε εὐχαριστημένος κ' ἀπὸ κεῖ ἀφοῦ τὴν βοήθησε νὰ βγῆ ὄξω, τῆς ἔδωκε τὸ μπόγο της καὶ γύρισε πίσω...

—Μωρέ, δουλειὰ ποὺ τὴν κάναμε σήμερα, ἐπιχείρησι, εἶπε σ' ἕναν ἄλλο βαρκάρη ποὺ καταγινόντανε νὰ μετρήση τὴν εἴσπραξί του, νὰ σηκωθοῦμε ἀπὸ τὰ μαῦρα μεσάνυκτα γιὰ νὰ περιμένουμε τὸ βαπόρι ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρα, καὶ νὰ πάρουμε ἕνα μετζῆτι...

—Τί βλαστημᾶς πρωΐ, πρωΐ, φώναξε ὁ ἄλλος θυμωμένος, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάση τὸ λογαριασμό του, καὶ ξανάρχισε πάλι τὸ μέτρημα...

Νὰ γι' αὐτὴν τὴν γρηὰ ποὺ ξεμπάρκαρα, ἦλθε λέει νὰ βρῆ τὸ γυιό της ποὺ εἶναι στρατιώτης, χωρὶς νἄχει πεντάρα στὴ τσέπη της, καὶ οὔτε νὰ μπορεῖ νὰ σύρη τὰ πόδια της... Αὐτὴ μωρὲ παιδί μου δὲν εἶναι ἄξια νὰ πάη ἀπὸ δῶ στὸ Κονάκι καὶ θἄχει δύναμη νὰ γυρίζη μέρα νύκτα στὰ γραφεῖα....

—Μωρὲ ἄμε στὸ διάβολο ἐσὺ κ' ἡ γρηά σου, μὲ πονοκεφάλιασες, εἶπε διακόφτοντας ὁ ἄλλος καὶ βάζοντας τὰ λεπτά του σ' ἕνα πορτοφόλι καμωμένο ἀπὸ χονδρὸ καραβόπανο...

Μονάχη ἡ γρηοῦλα ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Λιμεναρχείου, βαστώντας τὸ μπόγο της, μάταια προσπαθοῦσε νὰ πείση ἕνα ἀμαξᾶ νὰ τὴν πάρη πιὸ φτηνά. Στὸ τέλος ἀπελπισμένη, στάθηκε λιγάκι, κ' ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς φούσκωσε τὸ γέρικο στῆθος της.

Πῆγα κοντὰ στὸ ναύτη ποὺ φύλαγε σκοπὸς καὶ τὸν ρώτησα κατὰ ποῦ πέφτει τὸ πλησιέστερο στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβη ποὺ βρίσκεται τὸ Παρθεναγωγεῖο ποὺ τὤχαν μεταβάλει, σὲ ἔκτακτο παράρτημα νοσοκομείου, καὶ σιγά, σιγὰ πῆρε τὸ δρόμο ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ ναύτης, ρωτώντας κάθε λίγο καὶ λιγάκι τοὺς διαβάτες ποὺ εὕρισκε μπροστά της. Κι' ὅλοι κυττάζανε μὲ παραξενιὰ αὐτὴ τὴ γρηοῦλα μὲ τὰ κατάμαυρα ροῦχα, μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, τὰ τρεμουλιάρικα χέρια, ποὺ τρέμανε περισσότερο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ μπόγου ποὺ σήκωνε, καὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς προσπαθοῦσε ναὔρη, ποιὰ ἦτανε καὶ τί τὴν ἔκανε πρωΐ, πρωΐ νὰ γυρεύη τὸ νοσοκομεῖο. Καὶ ἡ γρηοῦλα τραβοῦσε τὸ δρόμο της.

Συνέχεια εἰς 4ην Σελίδα

ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ ΣΟΥΣΤΑΣ

Τράβα λιβέντη τοὺχ χουρόν, τράβα μὶ τὴν καρτιάσ σου
ποὺ νὰ σὶ δέκει ἡ Θιὸς τὰ πῖθυμᾶ καρτιά σου.

*

Ἐσὺ ποὺ σέρνεις τοὺχ χουρὸν τὴν νύφησ στουλισμένην
γιάτρεψι τὴν καρτούλα μου ποὺ ἔχεις μαραμμένη.

*

Ἂν ἔχ ἡ μέρμηγκας χουλὴν κι ἡ μύ' ἂν ἔχει σπλήναν
Ποιὸς πνευματικὸς θὰ πεῖ πὼς ἔχ' ἀάπη κρῖμαν.

*

Ἀάπην κι καραζευτὰν ὀπόχουμουν τὰ δυό μας,
κι ὅποιους μᾶς ἰξιχόρισιν νὰ πάρει τοὺν καμόμ μας.

*

Ἐπῆρες μὲ τονε τὸ νοῦν, ἐπῆρες μου κί μέναν,
Τί θὰ μὶ κάμει δίχως νοῦν ἡ μάνα ποὺ μὲ γένναν.

*

Ἡ νοῦς μου πάλισ σήμερα 'ὲν εἶνιν μὶ τὰ μέναν,
μόν εἶνισ στὰ βαθιὰ νιρὰ κὶ στ' ἀνακατουμένα.

*

Ἡ νοῦς μου βάρκα γένιτι φιργάδα κι ἁρμινίννει
στῆς ἀαποῦ τὴγ γειτουνιάμ πάει κὶ τριγυρίννει.

*

Ἐλάτι πιάστι στοὺχ σουρὸν τοὺμ πιθυμᾶτι
γιατ' αὔριουθ θάρτει ὁ κιρὸς κι τὰ κλαδιὰ θὰ πᾶτι.

*

Ἂς εἴχαμουν νὰ τρώουμουν κὶ ροῦχα νὰ φουρούμουν,
δουλειὰν νὰ μὴν ἰκάμναμουν μόνουν νὰ τραβουδούμουν.

*

Νὰ ρίξου θέλου 'ξόβεργις κὶ δίχτυα μαζεμένα
νὰ πιάσου αὐτὴν τὴν πέρτικαν ποὺ κιλαδεῖ γιὰ μένα.

*

Πέρτικα τῆς ἀκρογιαλιᾶς ποὺ μάρανεις τ' ἀγδόνιν
κὶ τό κανεις νὰ πουρπατᾶ τὶς νύχτις νὰ μαργώνει.

*

Στοῦ παναθούριν πού 'σι σὺ κι ἔχεις κι ἄλλις κουντά σου
Ἰσύ 'σι ἡ μουστουκαρφιὰ κι οἱ ἄλλις τὰ τσουτσά σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Ν. Μάκρη